

Delta

25 PTS.

LLOBREGAT

EL PRAT, GENER 1978. N.º 1

GARRIGUES- WALKER EMPEÑADO EN DESVIAR EL LLOBREGAT

La «Raça Prat»

salvada i
engabiada

Els partits polítics
locals i els seus
programes
municipals

ENQUESTA

Algú ha dibuixat sobre un plànol el que seria el nou llit del riu. Aquí es pot apreciar que les proporcions són gegantines i no corresponen al cabdal del riu inclús en les seves avingudes torrencials més grans. Està clar que es tracta d'una altre cosa.

SUMARI

Editorials: «**Mercès**». «**El desvío del río, otra vez**».

«**Garrigues contra Catalunya**». Tras la cuarta Feria Avícola. D. Gibert.

DELTA/enquesta: Els partits polítics davant les eleccions municipals.

Cultura: «**Panorama actual de las Universidades españolas**», G. Orta. «**Diàleg i perfil de Josep Mayol**», Òscar Esprà. La nau que fa via: «**josep Baiges exposa per primera vegada al seu poble**», E. Molero. «**Misterio Bufo con honores de estreno**», Espectador.

«**El nom de la nostra població: el Prat o El Prat?**» J. Codina.

Ens call: «**Refer el nostre poble**», P. Baltà.

«**Els cognoms catalans**», V.

El lector opina: Lletres de G. Pérez i T. Domínguez. «**En régimen de puerta abierta**», R. Roigé. 30 dies a El Prat.

Concurso de elencos teatrales, A. Jové.

«**Una generación perdida**», T. Domínguez.

Fútbol: balance de un año.

Fotografies:

Salvador Grau i Gerard Giménez

Director:

GABRIELA SCHROEDER

Redacció:

Navarra, 2, El Prat

Estatge social:

Iglesias, 18, El Prat

D. L. B.-48419-1967

Imprimeix: Impremta Comercial

PRESENTACION DE «DELTA»

Hemos querido ofrecerles las imágenes de presentación de «DELTA», ya que cuanto allí se dijo por parte de nuestros compañeros Roige, Codina, Monés i Azuara, ha quedado ya plasmado en estas páginas. Recogemos ahora las imágenes del acto.

Nadie tenía el periódico todavía.

La redacción tras el brindis.

Creiem del tot necessari agrair des d'aquesta columna l'acollida que heu donat a l'edició número 0 del nostre periòdic. Allò d'«El Prat ja té periòdic!» ha estat el punt d'identificació de totes les veus... No es tracta que el «DELTA» sigui millor o pitjor, sinó que ve a omplir un buit que teníem.

Nosaltres, no obstant, des del carrer Navarra, número 4, on hem establert la nostra redacció, que és la casa de tots els pratencs, veiem les dificultats que tenim davant nostre. Sabem que el periòdic ja és al carrer, però ara ens toca la difícil tasca de mantenir-lo, de fer —no ja que surti cada setmana, com volem tots— sinó que surti cada mes.

No us cregueu que sigui fàcil. No tindrem segurament problema d'originals.

El Prat és un poble inquiet i sempre se'n parla, el problema seguirà essent aquell de: «el que no són pessetes, són...». Val diners fer el «DELTA», per més que es compti amb la bona voluntat de l'impressor, val diners l'organització de l'aparell administratiu.

No ha estat casual que dins del «número 0» hi hagués un full on us convidàvem a fer-vos compteparticeps o subscriptors; sense la vostra col·laboració econòmica el «DELTA» no pot subsistir. Ara ja comptem amb l'ajut d'un cert nombre d'amics que ho han entès. Necessitem ser més, molts més. Segons sembla, per ara no es fàcil que El Prat pugui comptar amb altres iniciatives periodístiques, que tant de bo fossin possibles, però almenys una que ens permeti comunicar-nos ha de subsistir, hem de fer-la possible entre tots nosaltres.

Tot el que us demanem és que ens envieu la tarja de subscripció omplerta. «DELTA» ens necessita a tots.

Jaume Monès i Albet
GESTOR

EL DESVIO DEL RIO, OTRA VEZ

**El Ministro
se empeña
en llevar
adelante
el desvío.**

**El Gobernador:
«No se puede
castigar más
al pueblo
de El Prat».**

**Ahora más
que nunca
es necesaria
nuestra
unidad en el
rechazo del
desvío.**

Otra vez la amenaza de la desviación del río. Otra vez la espada de Damocles pendiente sobre nuestras cabezas, más amenazadoramente, si cabe, que nunca. Los rumores, por desgracia, responden a una realidad: y ésta no es otra que el decidido empeño de Garrigues Walker, ministro de Obras Públicas, en llevar adelante el desvío del tramo final de nuestro río. En septiembre pasado, en la sede del propio ministerio y ante un grupo de parlamentarios barceloneses y de representantes de nuestro municipio, Garrigues manifestó su decidido propósito de llevar a cabo la obra del desvío si los partidos políticos no asumían la responsabilidad de la cuestión. Como sólo lo han hecho algunos, Garrigues se considera con las manos libres para actuar. Los traspasos de competencias a la Generalitat todavía no se han efectuado. Hoy por hoy la decisión corresponde a Madrid.

Pero ocurre que la cosa no está tan clara como parece. De septiembre hasta enero han transcurrido tres meses largos sin acciones aparentes por parte del ministerio de Obras Públicas. ¿Qué ha pasado? Según parece, pocos días después de la citada reunión en Madrid, el ministro dio orden de proseguir el expediente paralizado, es decir, ir a la expropiación «de facto» de los terrenos por donde debería pasar el nuevo cauce. Para ello es trámite obligado la publicación del aviso correspondiente en el Boletín Oficial de la Provincia. Pero el gobernador civil de Barcelona, Bell-lloch Puig, se negó a dicha publicación y se ha venido negando desde entonces. Su razonamiento es éste: no se puede castigar más al municipio de El Prat, ya tan maltrecho por la Administración. Y añade que mientras él sea el gobernador no permitirá la publicación de los avisos de expropiación.

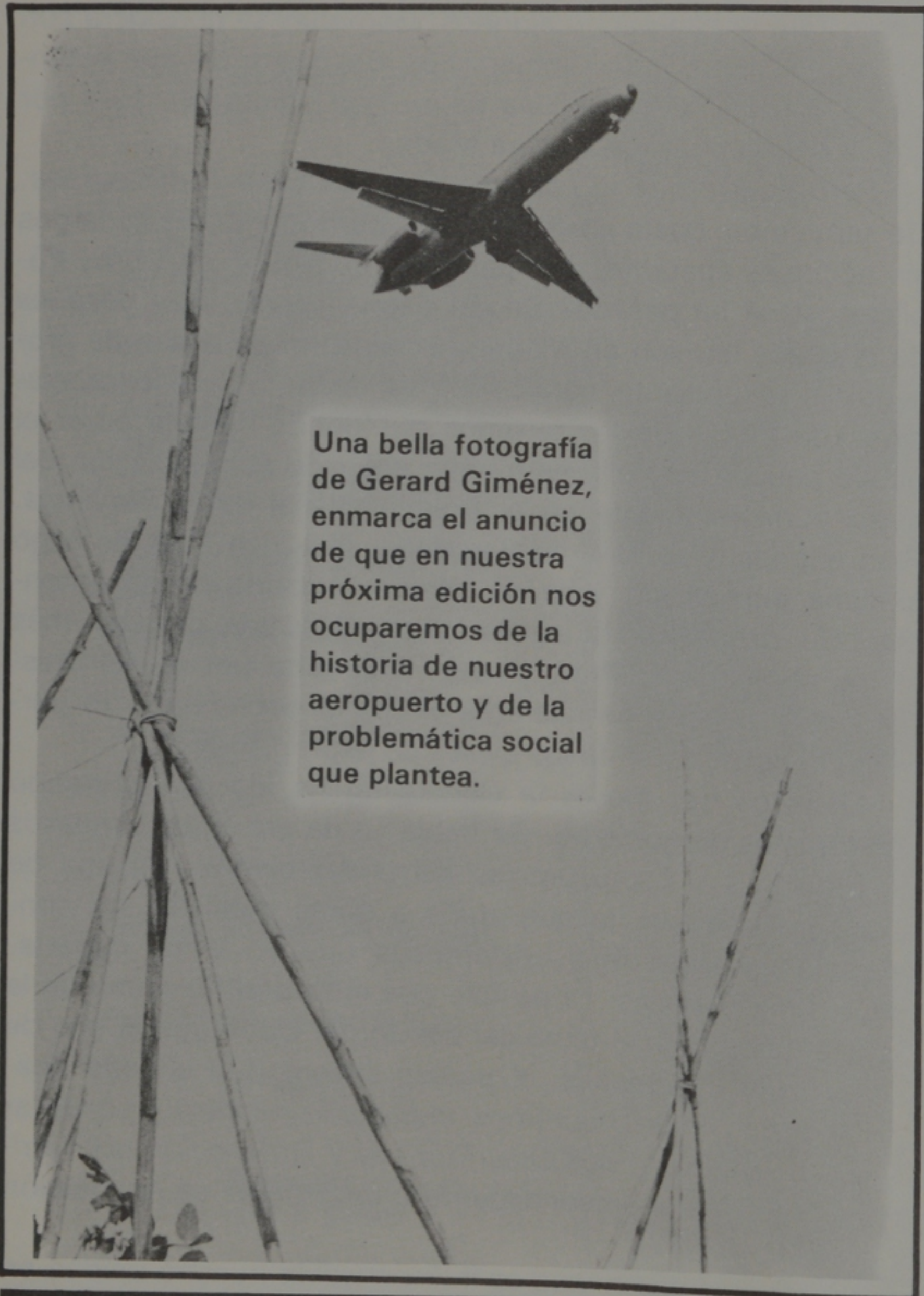
En estos tres meses la Generalitat ha ido estructurando sus órganos de gobierno. Se habla ya de próximos traspasos de funciones y competencias del poder central. En una de ellas, precisamente la que atañe a obras públicas, las conversaciones están más adelantadas que en otros departamentos ministeriales. Es posible que el Consell Executiu de la Generalitat aborde el tema del desvío del Llobregat en una de sus próximas reuniones. Y parece seguro que cuando aparezcan estas líneas habremos recibido la visita del conseller Narcís Serra, titular de Obras Públicas y Ordenación del Territorio, quien viene personalmente a informarse de la cuestión sobre el terreno.

Ahora más que nunca es indispensable nuestra unidad en el rechazo del proyecto del desvío. En la reunión susodicha el ministro Garrigues fue informado por algunos parlamentarios de las más que probables alteraciones del orden público si la gente veía aparecer las máquinas por las inmediaciones

del río. Nuestra gente está sensibilizada por todo lo que significaría esta nueva agresión y no está dispuesta a tolerarla.

Ahora más que nunca es indispensable nuestra unidad, repetimos. Algunos partidos políticos se han pronunciado abierta y resueltamente en contra del desvío y a favor del encauzamiento del curso actual. Faltan definiciones claras de otros. Si conseguimos que la decisión pase a la competencia de la Generalitat habremos ganado mucho. La base local debe presionar a sus dirigentes a nivel de Catalunya con la información máxima, que es la mejor arma de que disponemos; por ejemplo, desbaratar el intento de minimizar la oposición al desvío presentándola como una cuestión puramente localista. Lo temible y lo cierto es que la Sociedad General de Aguas de Barcelona pretende poner un pie en nuestro término municipal para, en principio, suministrar agua al Aeropuerto Internacional. Agua, no hay que decirlo, que resultará varias veces más cara que la nuestra, cada día más salinizada y de nivel freático más bajo. Aparte la salinización originada por la desgraciada dársena interior del puerto en la Zona Franca, nuestra agua subterránea se saliniza porque baja de nivel y facilita la intrusión marina; y desciende de nivel porque no tiene recarga procedente del río; y carece de recarga porque Obras Públicas y la Sociedad General de Aguas de Barcelona la han estrangulado con la construcción del embalse de La Baells y las tomas de Sant Joan Despí respectivamente. La pescadilla se muerde la cola: tendremos que pagar **nuestra agua** si la queremos. ¿Querrán las empresas? **¿Podrán las empresas?**

El futuro de la zona no puede ser más sombrío y pesimista. Y viene ahora el señor Garrigues y quien haya tras él. Pero nosotros defenderemos nuestro derecho de pueblo a vivir. Y sabemos que sólo nos salvará el espíritu del 17 de septiembre: nuestra unidad.

Una bella fotografía de Gerard Giménez, enmarca el anuncio de que en nuestra próxima edición nos ocuparemos de la historia de nuestro aeropuerto y de la problemática social que plantea.

EN PROXIMA EDICION

LA REMODELACION DEL BARRIO DE SAN COSME

Juan Ramos (PSUC): «EL BAIX LLOBREGAT NO PUEDE ADMITIR EL DESVIO»

«Me temo que Garrigues
verá gente por las calles
con pancartas y después
dirá que el tema se po-
litiza exteriormente».

El diputado del PSUC, Juan Ramos, vecino de Cornellà, ha hecho unas declaraciones al periódico «Tele/express», que por su claridad queremos reproducir como hacemos con la editorial del mismo periódico y la viñeta dedicada al Ministro Garrigues con ocasión de su reciente viaje a Barcelona.

Ramos ha reiterado la más absoluta oposición del Baix Llobregat a que se lleve a cabo el desvío del río en su último tramo porque supondría la peor agresión posible a los intereses de la comarca. El Ministerio actúa como antes, ha insistido, y en Catalunya han cambiado las cosas.

Recuerda Ramos en la conversación la reunión mantenida el pasado septiembre con Garrigues y varios directores generales de su departamento sobre el tema del desvío. Además de decirnos, a los parlamentarios catalanes y representantes de El Prat que le visitábamos, que el desvío era un tema ya aprobado, insistió en que el problema era sólo técnico y que se había politizado, llegando a referirse en otro momento uno de sus acompañantes a una eventual financiación del movimiento de protesta por parte de algunas empresas de El Prat interesadas en que el desvío no se lleve a cabo. Intervinimos Busquets, Guerra, yo mismo y otros diputados, además de Codina de El Prat. Le planteé al ministro que la sensibilidad de nuestra comarca era superior a lo que él creía; que el problema del desvío y del peligro de inundaciones era muy sentido y que no le extrañara si veía movilizaciones aunque siguiera denominando a esto politización exterior. Calificó mi intervención de demasiado tajante, excesivamente absoluta.

Insiste Ramos en que el desvío no puede llevarse a cabo y que no se trata hoy de negociar ninguna compensación. Hay que oponerse, sencillamente, porque una comarca que tiene entre quince y veinte mil parados, con casi doscientos expedientes de crisis, no puede permitirse el lujo de perder una zona industrial como la de El Prat y de sufrir una nueva agresión territorial a su riqueza que es el agua subálvea y los áridos. Ni siquiera desde el punto de vista ecológico es admisible el desvío. Pero incluso, políticamente... ¿Cómo puede el Ministerio insistir en su proyecto por más que lo justifique cuando el Tribunal Supremo todavía no se ha pronunciado, cuando la Generalitat de Catalunya aún no ha tenido tiempo de hacerlo y cuando los ayuntamientos aún no son democráticos? El Ministerio debe ajustar su actuación a la nueva situación política de Catalunya y no buscar la política de hechos consumados. Hemos recobrado nuestras propias instituciones, aunque todavía no tengan contenido, y ya no se puede actuar al margen de ellas.

No hay duda de que el Ministerio de Obras Públicas está batiendo el récord de la impopularidad en Catalunya que en cierto modo ya tenía. El Baix Llobregat sabe algo de eso, además de las inundaciones... Sí, el Ministerio tiene prisa por el desvío, pero no la ha tenido para desatascar los cuellos de botella de los puentes de El Prat que, en caso de inundación, provocarían una catástrofe de proporciones imprevisibles. No, —concluye— el Baix Llobregat no puede admitir este golpe definitivo que supondría el desvío. Me temo que Garrigues verá gente por las calles con pancartas y después dirá que el tema se politiza exteriormente.

Garrigues contra Catalunya

Periódicamente aparece ante los ciudadanos un personaje con cargo público que parece concitar las iras más generales ante las decisiones que adopta. Antaño fue, a escala de la ciudad de Barcelona y también de los pueblos y ciudades que componen la Corporación Metropolitana, el ex alcalde Viola. Hoy parece efectuar méritos para tal honor el ministro de Obras Públicas y Urbanismo, Garrigues Walker.

Parece difícil que nadie, en el breve período de tres semanas o quizá menos, haya podido acumular tal cantidad de decisiones impopulares que afectan a Catalunya.

Fue primero el anuncio de que el III Cinturón de Ronda (que Madrid prefiere llamar B-30) sería de peaje, poniendo fin a la gratuidad de medio año, lograda con el esfuerzo de la presión popular y la colaboración

del alcalde Socías. Siguió luego la luz verde para el puerto deportivo de Mataró, que había recibido tanta oposición como su propuesto compañero de Badalona, que acaso rescite de la mano de Garrigues.

Pero se lleva ahora la palma el exhorto de que se expropien a toda urgencia, sin esperar el fallo del Tribunal Supremo, las tierras de la desembocadura del Llobregat que cambiarían el curso del río y que están unidas a operaciones especulativas de considerable envergadura.

Las razones de Garrigues pueden encontrarse en escasas motivaciones: o bien hay prisa por atarlo todo bien atado antes de que lleguen las aplazadísimas elecciones municipales y se traspasen competencias a la Generalitat, o el ministro ha decidido dejar bien claro qué intereses son los predilectos de su departamento.

Los tácitos aplazamientos habidos en los casos del puerto de Mataró y del desvío del Llobregat habían apaciguado los ánimos de las poblaciones contrarias a ambas impopulares y costosas realizaciones. Difícil será evitar que de nuevo se escrespen las posturas y menos si las decisiones adoptadas no son explicadas públicadas, por ejemplo, hoy al conseller de Obras Públicas de la Generalitat en su visita al ministro.

Las maneras liberales del ministro provocan todavía mayor estupor, puesto que las decisiones adoptadas por Garrigues corresponden al más genuino estilo del no muy lejano «ancien régime». Ya no basta con pedir luz y taquígrafos. Hay que pedir «luz, taquígrafos y responsabilidades», y quienes pueden hacerlo son el pueblo y sus representantes, o sea, parlamentarios y consellers.

Se afirma la sobrevivencia de la raza aviar «Catalana d'El Prat»

Recientemente se ha celebrado los días 17 y 18 de diciembre la IV Fira Avícola de la Raça Prat, que gracias al entusiasmo, interés y dedicación prodigados por nuestros agricultores y de un modo especial las «payesas» que con tanto cariño cuidan estos animales, hacen posible que una «Fira» supere a la otra en calidad y cantidad, logrando en pocos años convertirse en verdaderos avicultores y avicultoras dedicados a la conservación y fomento de una raza excelente que lejos de extinguirse, abre las puertas a la denominada Avicultura Deportiva y reserva que despierta el interés de los genetistas, imponiéndose ya año tras año la continuidad y expansión de la misma.

En esta IV edición de la Fira, destaca la calidad de los animales exhibidos en la exposición, hasta comprometer la calificación de un Jurado compuesto por técnicos obligados casi en sus mínimos detalles al conocimiento del standard oficial de la raza.

MAS DE 200 EJEMPLARES

Así fueron más de 200 los ejemplares de Gallos y Gallinas presentados para optar a los 21 Trofeos donados por el Comité de Honor de la Fira, Bancos, Cajas de Ahorros, Entidades Culturales,

Comerciales y Particulares vinculados con nuestra población.

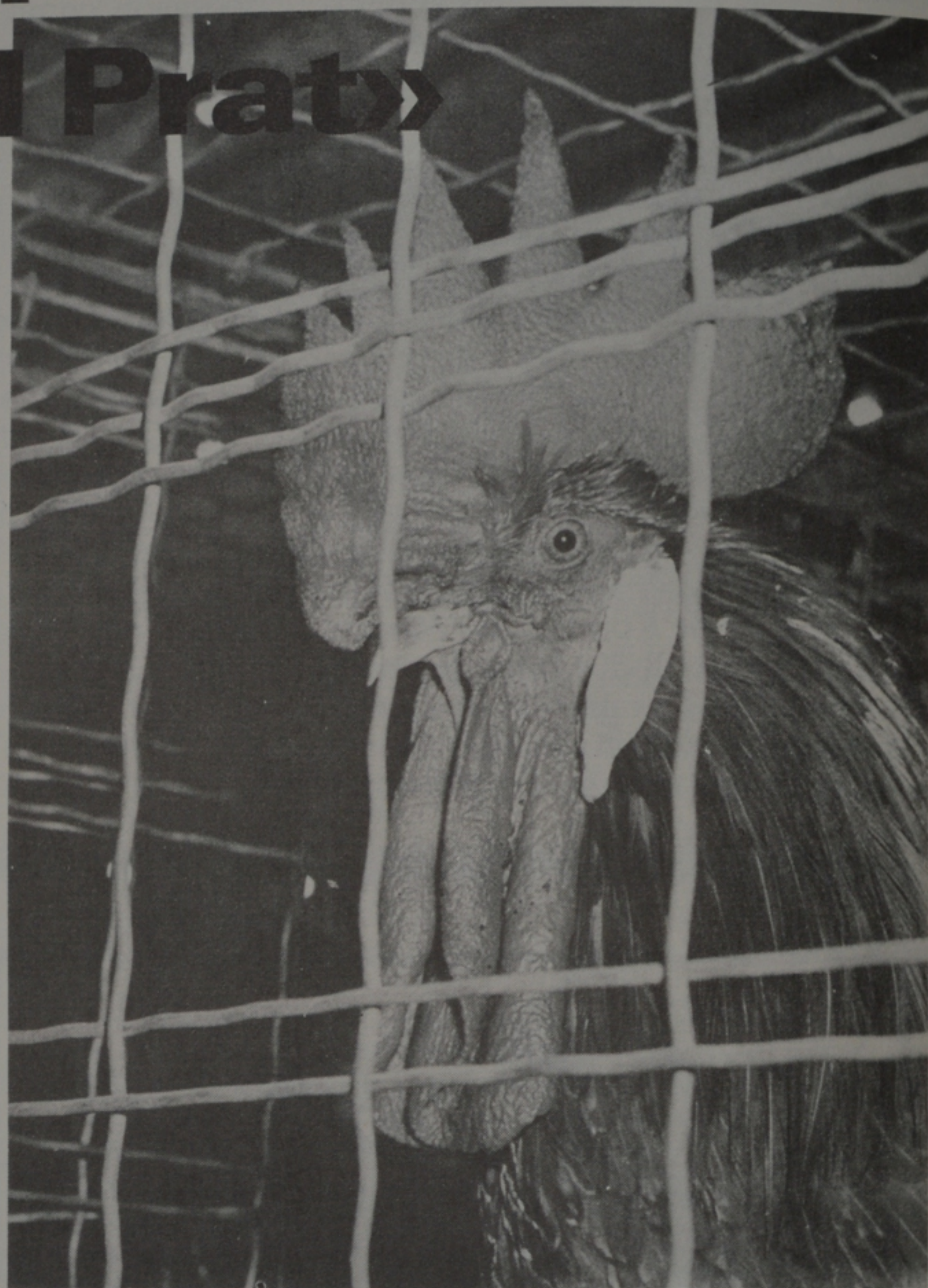
Se otorgan 3 premios para Gallos adultos, Pollos, Gallinas, Pollas, Parejas adultas, Parejas jóvenes y Capones.

A propuesta del Jurado, y en consideración a la categoría de los animales exhibidos, éste creyó oportuno conceder una mención honorífica, consistente en una medalla, a todos los participantes que no alcanzaron uno de los tres premios concedidos a cada especialidad.

Después de esta cuarta manifestación avícola, que de un año a otro, según se ha podido comprobar, despierta el interés y la simpatía de cuantos visitan la Fira, será bueno extendernos, aunque sea de una forma elemental, en describir nuestras gallinas como elementos protagonistas de una actividad avícola que para nuestra población sería de desear le dedicara la importancia que realmente tiene y puede tener en un futuro. Todo se trata de la imaginación y cuidados con que se la quiera tratar.

Por ahora, el interés principal está en su conservación. Así de sencillo.

Para ello, cada año va extendiéndose el grupo de criadores y colaboradores —particularmente los primeros— empeñados en

Todo un ejemplar.

augmentar las manadas de nuestras Catalanas del Prat.

EL ORIGEN DE LA RAZA PRAT

Antes, a fines del siglo pasado, la gallina campera que se criaba por nuestras comarcas y princi-

palmente en El Prat de Llobregat, fue cruzada con gallos Conchinchina rubios o leonados, cuya descendencia por falta de conocimientos y de selección volvió al tipo mediterráneo, ya que habiendo sido el cruzamiento de una sola generación las características de los primeros mestizos debieron perderse.

Actualmente, del elemento Conchinchina ha quedado el color leonado, mayor volumen del cuerpo y el color del huevo rosado que las campesinas de El Prat y del Bajo Llobregat conservaban para su venta en el mercado más próximo, o sea Barcelona, donde era muy apreciado, por su frescura dada la proximidad de la comarca productora, y además según nos cuenta el profesor Castelló —introducido de la enseñanza avícola en España y siempre a él debemos referirnos cuando hablamos de nuestras «Prat»— no se conocía y no era aún visto en España el huevo de color.

El conseller de Agricultura i Ramaderia de la Generalitat y la señora Colominas.

Más de 200 ejemplares fueron presentados ante un público numeroso.

SANGRE ASIÁTICA

Por los años 1894 al 1900 aún se encontraban muchos gallos y gallinas con vestigios de la sangre asiática que por recesividad reaparecían en el rojo de las orejillas y en algunas plumas de los tarsos, pero con el tiempo se fueron eliminando.

Siempre se ha considerado la Raza Prat como ave de doble utilidad, primero por sus carnes blancas, finas y jugosas; segundo por ser una buena ponedora que había lucido brillantemente en los concursos de puesta, alcanzando en su momento récords de hasta 250 huevos.

Y por último cabe decir, que por el blanco y calidad de sus carnes, se presta admirablemente al engorde y cebamiento, y que con ella pueden presentarse capones y pollardas tan buenas y bien presentadas como habían sido en su tiempo famosas del Maus y La Bresse francesas y como las belgas de Malinas.

Antes de existir las granjas industriales que ahora solamente

trabajan con gallinas híbridas de alta selección, tenidas en baterías con 2-4 aves por jaula, las granjas de puesta consideraban una tara de la Prat su propensión a la cloquez, pero hasta esto le da cierta ventaja como gallinera campera al destacarse como buena madre.

EXTENSION POR ESPAÑA Y RESTO DE EUROPA

La raza se extendió por toda España y en las Américas latinas donde se la conoce y se la cultivó por la exportación que de ella hicieron las granjas de Cataluña, principalmente la de El Prat, y dándola a conocer en Suramérica en 1910 la Real Escuela Oficial y Superior de Avicultura de Arenys de Mar.

También fue conocida en Europa por su exhibición en Exposiciones Internacionales. En la Mundial de Londres en 1930 donde mereció los elogios de expertos avicultores que la calificaron de rival de la Leghorn americana.

Finalmente la Raza Prat fue estandarizada en la Asamblea de Avicultores celebrada en Madrid el año 1930 a propuesta de la Real Escuela Oficial y Superior de Avicultura de Arenys de Mar y del Club de Perfección.

EL PATRON DE LA RAZA

A título indicativo y elemental apuntaremos el Patrón de la Raza con los siguientes datos:

En los Gallos: Peso de 2.000 a 3.500 gramos según la edad. Cabeza moderadamente grande, ancha y alargada. Cara roja y lisa. Cresta sencilla más bien grande, bien dentada con cinco o seis puntas. Pico más bien largo que corto. Ojos grandes, redondos. Orejillas oblongas, grandes y bien pegadas a la cara, lisas y siempre blancas. Barbillas grandes y bien colgantes. Cuello más bien largo, arqueado. Cuerpo armónico, sin predominio en las formas de ninguna de sus regiones anterior y posterior. Pecho amplio con pechuga redondeada y saliente.

Flancos anchos y largos. Dorso más bien largo, ancho y plano con ligera inclinación baja y poblado de plumas lloronas de regular longitud en la región de la silla y cubriendo bien los lados del vientre. Alas grandes y bien pegadas sobre los flancos. Cola abundante, larga en forma de hoz. Muslos y piernas más bien largos y carnudos llevando los tobillos bien separados. Tarsos y dedos siempre de color azul pizarra o gris azulado.

En las Gallinas: Peso 1.800 a 2.500 gramos según edad. Cabeza como el gallo pero con todas sus partes en las proporciones correspondientes al sexo. Orejillas más pequeñas, barbillas menos largas y casi redondas. Cresta bien dentada pero caída a un lado, no ocultando el ojo. Pico más corto que en el gallo sin incurvarse. Cara roja y de textura fina. Cuello de proporción más corta que en el gallo y llevado recto. Pecho saliente y ancho, pero menos que en el gallo. Vientre amplio, bien arqueado hasta la subcola. Muslos, piernas, tarsos y dedos como en el gallo, pero en las proporciones propias del sexo. Plumaje fino pero sin brillo, ceñidas al cuerpo las alas y algún tanto suelto en el vientre y subcola.

Descrito el Patrón de la Raza digamos que también así de difícil consiste la crianza y cultivo de una raza de gallinas que tiene su historia radicada en una población que se resiste a la desaparición de su entorno agrícola amenazado por una falta total de planificación, siquiera a nivel de comarca y que aún clama por su existencia y sin desfallecer, con ánimo, entrados ya en 1978, vamos a la próxima y V Fira Avícola de la Catalana del Prat.

CONSTRUCCION DE OBRAS

REFORMAS

ALBAÑILERIA

PRESUPUESTOS Y ADMINISTRACION

CONSTRUCCIONES
J. Jarque Vallés

Navarra, 37, 3.º, 3.ª - Telef. 379 08 80 - EL PRAT

DOMINGO GIBERT DALIT

DELTA-7

ACTA JURAT QUALIFICADOR «IV FIRA AVÍCOLA RAÇA CATALANA D'EL PRAT»

En El Prat del Llobregat, a setze de desembre de mil nou-cents setenta set, reunits els membres del Jurat Qualificador de la «IV FIRA AVÍCOLA RAÇA CATALANA D'EL PRAT», els quals figuren en el corresponent Programa de la Convocatòria del dit Concurs, acorden per unanimitat i després de llarga deliberació, concedir els premis següents:

PARELLES JOVES: 3er. Premi: Als exemplars 196 de En BALDIRI PETIT. — 2on. Premi: Als exemplars 130 i 134 de En PAU RIBAS. — 1er. Premi: Als exemplars 6 i 9 de Na MONT-SERRAT SERRA.

PARELLES ADULTS: 3er. Premi: Als exemplars 187 i 188 de En MATEU COMABESOSA. — 2on. Premi: Als exemplars 177 de En JOSEP CAMPS. — 1er. Premi: Als exemplars 107 de En ROMAN FERRERES.

«DELTA» també estava allí.

HAN APORTAT GALLS I GALLINES

RAFAEL VENTURA, ROC MAS SADURNI, PAU PIGUILLEM, JORDI SANFELIU, PORTILLO JOSE, VDA. PERRAMON, CAN BERTRAND, JUAN VIVES, PERE VENTURA, JOSEP CAMPS, BALDIRI PETIT, PERE I MONTSERRAT SERRA, MIGUEL FRANCISCO RIERA, PERE RISAL, ROSITA VIDAL, AVELINA DE VIDAL, ROMAN FERRERES, CASIMIRO BOY, JOSEP MALET OLIVA, PAU RIBAS, PERE MAS, TERESA FABRO, JOAQUIN GRUSTAN, MATEU COMABESOSA, RAFAEL RUEDA I RAMON FABRO.

HAN APORTAT CAPONS

ROMAN FERRERES, PERE I MONTSERRAT SERRA, PAU RIBAS, PAU PIGUILLEM, JORGE SANFELIU, FRANCISCO COMPANY, JOAQUIN GRUSTAN, TERESA FABRO, PERE MAS, JOSEP MALET OLIVA I ROC MAS SADURNI.

POLLES JOVES: 3er. Premi: Al exemplar 147 de Na AVELINA DE VIDAL. — 2on. Premi: Al exemplar 63 de En PERE MAS. — 1er. Premi: Al exemplar 28 de En JORDI SANFELIU.

GALLINES ADULTES: 3er. Premi: Al exemplar 36 de En JOAN VIVES. — 2on. Premi: Al exemplar 43 de En JOSEP MALET OLIVA. — 1er. Premi: Al exemplar 106 de En ROMAN FERRERES.

POLLASTRES JOVES: 3er. Premi: Al exemplar 168 de la Sra. VÍDUA DE PERRAMON. — 2on. Premi: Al exemplar 200 de En MIQUEL FRANCESC RIERA. — 1er. Premi: Al exemplar 51 de En RAFEL VENTURA.

GALLS ADULTS: 3er. Premi: Al exemplar 12 de Na TERESA FABRÓ. — 2on. Premi: Al exemplar 15 de En ROC MAS SADURNÍ. — 1er. Premi: Al exemplar 119 de En PAU PIGUILLEM.

CAPONS: 3er. Premi: Al exemplar 96 de En JOAQUIM GRUSTAN. — 2on. Premi: Al exemplar 73 de Na MONTSERRAT SERRA. — 1er. Premi: Al exemplar 95 de En ROMAN FERRERES.

Aquest Jurat en agrair tant als guanyadors com als participants que no han obtingut premi, però que se'ls farà entrega d'una medalla commemorativa d'aquesta Fira, donen per acabat l'acte a les vuit del vespre del dia citat, signant la conformitat els membres del Jurat.

JOIERIA RELLOTGERIA

LA DIAMANTINA

Ferran Puig, 41

Telèfon 379 03 22

EL PRAT

Delta
LLOBREGAT

ENQUESTA

LES NOSTRES

2

PREGUNTES

Els partits polítics davant les eleccions municipals

- 1 QUIN SERÀ EN LÍNIES GENERALS EL PROGRAMA DEL VOSTRE PARTIT ENFRONT DE LES ELECCIONS MUNICIPALS?**
- 2 ACCEPTARIA EL VOSTRE PARTIT UN PROGRAMA COMÚ AMB ALTRES GRUPS POLÍTICS I PER TANT LA FORMACIÓ DE BLOCS ELECTORALS?**

Vàrem enviar a tots els partits locals un qüestionari sobre aquest tema, que ha estat atès pels partits que a continuació es relacionen amb les seves respostes. Agraïm la seva col·laboració en la nostra tasca informativa i els reiterem l'apertura d'aquestes pàgines que volen ésser independents.

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA (ERC)

1) Després de quaranta anys de franquisme, són tan grans les necessitats del nostre poble, que tot i tenint una línia general sobre el mateix, no ho tenim, però, ultimament actualment.

2) ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA, ja en la fundació de la mateixa, fou la conjunció d'idees d'esperit socialitzant i essencialment catalanista; per tant, obert sempre a una col·laboració amb aquells partits que més o menys tenen la mateixa línia.

CONVERGÈNCIA DEMOCRÀTICA DE CATALUNYA (CDC)

1) Les línies d'actuació municipal de Convergència Democràtica de Catalunya

— Delegació d'El Prat — estaran emmarcades dins les normes d'actuació que a nivell nacional segueix C.D.C.

Així el nostre programa serà:

a) **REALISTA**. Basat en els resultats d'una anàlisi exhaustiva dels problemes i deficiències que pateix la nostra població. b) **CREIBLE**. Cercant solucions que, pressionant al màxim les possibilitats de realització, siguin mínimament executables, evitant les fàcils demagògies i solucions utòpiques. c) **CONSTRUCTIU**. Deixant palesa la nostra voluntat de refer el municipi sota tots els aspectes, evitant la política obstructionista i d'interessos partidistes. d) **DEMOCRÀTIC**. Respectant la voluntat del poble d'El Prat en tot moment.

2) En principi C.D.C. té el propòsit d'anar sols a les eleccions. Un cop hagi estat conformat el consistori i essent coherents amb la nostra línia d'actuació, col·laborar i recolzar tota proposta o iniciativa

que considerem positiva i viable per la bona marxa del municipi. Vingui del partit que vingui sense cap mena d'obstrucció.

PARTIT SOCIALISTA D'ALLIBERAMENT NACIONAL DELS PAISOS CATALANS (PSAN)

1.ª) Abans d'entrar en el tema del programa electoral, volem fer constar la nostra crítica al govern Suárez per l'endarreriment de la convocatòria de les eleccions municipals. Aquest retard és un atemptat greu a les llibertats del nostre poble. Per tant, la primera cosa que hem de programar, i que proposem a tot el poble pràcticament perquè la faci seva, és la reivindicació d'unes eleccions municipals **de seguida**. És una vergonya que aquestes eleccions, que en un procés constitucional normal cap a la democràcia haurien hagut de fer-se abans de les eleccions al Parlament, no solament se les hagi postergades, posant així el carro davant els bous, sinó que ara se les vulgui fer passar a un futur tan llunyà i imprevisible.

En aquesta situació tan ambigua i anti-democràtica ens sembla encara prematur de fer públic el nostre programa, tot i que ja el tenim gairebé enllestit. Més aviat ens sembla oportú d'oferir al lector pràcticament unes consideracions polítiques fonamentals que han de ser bàsiques a l'hora d'enfocar aquestes eleccions que no arriben mai:

Després de quaranta anys de dictadura i demagògia, que han dut el Prat al col·lapse i al caos urbanístic, econòmic, educatiu, ecològic, sanitari, etc., i per tal que els programes polítics que es facin no si-

guin només un pobre paper mullat que faci bonic solament a l'hora de fer mitings, sinó que siguin realitzables, practicables i que s'adaptin a la realitat pratenca, caldrà que tinguem un marc polític, una llei de règim municipal, que permeti:

1) La democratització de la gestió municipal. És a dir, la participació efectiva de la població en la planificació de la política municipal a través de les associacions i els organismes col·lectius adequats.

2) Una autonomia municipal econòmica, que elimini el paternalisme nefast de l'actual centralisme, que ha convertit els ajuntaments en autèntics titelles de l'administració estatal.

Tot això cal exigir-ho dins el marc d'una Generalitat de debò.

En aquest sentit, cal que llitem per aconseguir-ho abans de les eleccions. Si no fos així, els futurs consistoris democràtics hauran d'assumir la responsabilitat d'actuar decididament per tal d'obtenir-ho. En cas contrari, seria l'autoanul·lació i l'anul·lació del poder democràtic emanat del poble.

Només aquestes conquestes permetran que els Ajuntaments, sense augmentar els impostos, i fins i tot reduint-los, facin entrar unes quantitats més elevades a les caixes municipals, i facin reduir les quantitats astronòmiques que el govern de Madrid s'enduu i no ens torna — autèntiques fugues de capital —, i que són el producte del treball i la suor dels pratencs. En aquest camp, Anglaterra, Holanda, Cuba, Iugoslàvia i d'altres països ens ofereixen models diferents, però tots ells dignes de tenir en compte per tal que siguin els municipis els responsables, i amb la capacitat econòmica adequada, d'endegar **tota** la política municipal, sense sucursalismes ni burocràcies, intermediaris ni centralismes, que són inoperants i distorsionadors, i, per tant, una despesa inútil i contraproduent.

Inicialment —no ens volem fer cap il·lu-

Delta

ENQUESTA

Els partits polítics davant les eleccions municipals

sió — caldrà tancar forats, molts forats, tots els forats que l'administració de la imпотència feixista ha provocat. Caldrà crear les infraestructures que no s'han fet i corregir totes aquelles que s'han fet malament. Per exemple, abans de continuar una política irracional i suïcida de construcció d'habitatges — que ha fet passar en menys de 20 anys la població del Prat de 12.000 habitants a 60.000, i que ens aboca al perill de fer-la créixer encara fins als 150.000 o els 200.000 abans d'acabar aquest segle —, abans de continuar aquesta política caldrà cobrir les necessitats urgentíssimes de tota mena de serveis col·lectius que aquesta especulació urbanística ha provocat. Caldrà construir centres d'ensenyament i cultura, de sanitat, d'esplai, mercats, transports, zones verdes, etc., i aquesta tasca haurà d'anar acompanyada de la revocació del Pla Comarcal, de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, del fre i el control de l'increment industrial, la conservació de la zona agrícola actual, i d'una política de defensa i protecció del patrimoni natural i històric i de lluita contra la contaminació en tots els seus aspectes, contra la desviació del riu i el nus de comunicacions de la Ribera, contra l'expansió i la pol·lució de l'aeroport...

Només així podrem iniciar el camí que permetrà un millorament de la qualitat de la vida al Prat, i donarà al nostre municipi aquella personalitat tan desitjada de ciutat, tot evitant d'abocar-lo a la suburbialització

— amb tota la càrrega negativa que conté aquesta paraula.

És evident que això seria política de campanar si no veiéssim la necessitat d'una ordenació del territori a nivell de Catalunya que freni l'especulació i la concentració massiva i desmesurada al voltant d'aquest monstre que és Barcelona i que permeti l'equilibri comarcal i supracomarcal amb la dinamització de les comarques avui abandonades i empobrides pels interessos del capitalisme català i internacional.

2.ª) Considerem no solament convenient sinó necessària la formació d'un bloc electoral d'aquells partits que estiguin disposats a dur a terme una política en el sentit expressat en la resposta anterior de defensa dels interessos populars i de lluita contra la doble opressió que pateixen les classes treballadores pratencs i catalanes en general, com a treballadores i com a catalanes, per part d'un capitalisme monopolista sense escrúpols, tant català com estranger.

PARTIT SOCIALISTA DE CATALUNYA - CONGRÉS (PSC-C)

1.ª) El PSC cree que las elecciones municipales han de ser el apoyo definitivo, para dar soporte a los candidatos de alternativa Socialista y de otros hombres y mujeres dispuestos a realizar los cambios necesarios en los Ayuntamientos, con tal de encauzar la marcha hacia la plena autonomía y la democracia estable en toda Catalunya y en el Estado español. Creemos que nadie ni nada se podrá oponer a la democracia y la autonomía si se confirma el voto para el cambio expresado el pasado 15 de junio. Es por esto que las elecciones municipales van a ser políticamente trascendentales.

Por ello hace falta ser muy claros en este punto, ya que la alternativa municipal Socialista para El Prat, no significará que mañana tendremos el Socialismo en nuestra localidad; la alternativa Socialista va hacia la consolidación de la democracia y esto exigirá esfuerzos, hará falta trabajar con inteligencia y eficacia y repartir con justicia el financiamiento de este trabajo, y para ello creemos que es imprescindible poner en práctica lo que los Socialistas hemos defendido en toda ocasión, que es el traslado de recursos hacia las localidades, es decir, de arriba a abajo, porque creemos que nadie mejor que los nuevos Ayuntamientos democráticos que sean elegidos, para conocer adecuadamente los problemas de cada localidad. En el caso de El Prat como son los problemas del paro, los servicios públicos, falta de escuelas, servicios adecuados de sanidad y no un ambulatorio inadecuado, atención a los ancianos, centro de esparcimiento y cultura para la juventud, falta de instalaciones deportivas en lugares adecuados, control de la contaminación atmosférica, depuración de las aguas residuales en defensa de nuestro litoral, las comunicaciones con las localidades vecinas, el exigir la canalización adecuada del río Llobregat en prevención de riadas y no su desvío, la no aceptación de que el aeropuerto estrangule más a

COMERCIAL

A. Figueras

distribuidor oficial:

AGUAS MINERALES

FONDOR - FONTER - FONTVELLA - VILAS TURBON - BENASAL

VINOS

BERICHO Y JUMILLA

Enrique Morera, 83

- EL PRAT

- Teléfono 379 18 69

nuestra localidad, y en definitiva la vigilancia de los cargos al servicio del pueblo, evitando la corrupción, etc.

Para ello los Socialistas propondremos una nueva ley municipal y comarcal, la cual creemos ha de ser promulgada por la Generalitat de Catalunya, de acuerdo con las tradiciones y las necesidades actuales de nuestro país. Con las competencias y los recursos actuales, los Ayuntamientos no pueden hacer gran cosa, excepto enriquecer a los más espabilados. Pero antes de nada sin esperar una nueva ley, que tardará sin duda tanto como el Estatut y la Generalitat de Catalunya, creemos que el Ayuntamiento tendrá que ser limpiado de corrupción y de rutina. Los Socialistas estamos contra la búsqueda de cabezas de turco, pero también contra la amnistía de administradores corrompidos. Limpiaremos el Ayuntamiento investigando objetivamente las causas y los mecanismos de la corrupción y la ineficacia. No iremos a buscar nombres, sino resultados. Iremos a suprimir gastos inútiles y fugas de recursos públicos y si es preciso los Tribunales de Justicia ya intervendrán si es necesario.

Por todo ello creemos que hace falta gente nueva para hacer limpieza a fondo, ya que la actual crisis económica nos obligará a ser rápidos en materializar los cambios que una gran mayoría del pueblo desea. Ya no hay bastante con la política del realismo y las cosas concretas; los Socialistas pondremos todos nuestros recursos técnicos a disposición de una política municipal avanzada, que es perfectamente posible si contamos con el apoyo mayoritario del pueblo.

Para combatir la corrupción y la ineficacia, la falta de recursos, la especulación, y el descrédito político del Ayuntamiento, los Socialistas iremos a la formación de un Ayuntamiento basado en los principios de autonomía, democracia y participación, financiación suficiente, honestidad y eficacia y la autogestión de servicios específicos. En definitiva, las líneas de actuación que llevaremos a cabo las podemos resumir en:

- Un programa de medidas de urgencia de saneamiento, clarificación y obtención de recursos, con tal de hacer frente a las necesidades básicas de nuestro pueblo.
- Hacer compatible la eficacia con la calidad de vida y la autonomía de gestión.
- Dar prioridad a los servicios sociales y personales, enfrente del predominio de obras al servicio de intereses particulares.

**veniu
al SARAU
si us plau...**

CDC «El nostre programa serà: realista, creïble, constructiu i democràtic».

ERC: «Després de quaranta anys de franquisme, són grans les necessitats del nostre poble».

PSAN: «Inicialment caldrà tapar tots els forats que l'administració de la impotència feixista ha provocat».

PSC-Congrés: «Limpiaremos el Ayuntamiento investigando objetivamente las causas y los mecanismos de la corrupción y la ineficacia».

PSC-Reagrupament: «Cal lluitar contra la suburbialització».

PSOE: «Nuestra política sigue siendo hacia la consecución del socialismo».

PSUC: «L'Ajuntament haurà d'ésser: representatiu, autònom, descentralitzat, obert a la participació i al control popular».

PTE: «Un plan para la reordenación para el término municipal con criterios de desarrollo armónico y equilibrado».

UCD: «Hay que acercar el poder social a la dimensión humana».

- Reconocer a las asociaciones y grupos ciudadanos que han de hacer una tarea de información y control del Ayuntamiento hasta llegar a la gestión de servicios específicos.
- Descentralización del gobierno municipal, a nivel de barrios y desarrollo de los principios de participación de la Ley Municipal de 1934.
- Plenos Municipales abiertos y potenciación de la colaboración de todos los ciudadanos.
- Obtener un Ayuntamiento honesto y eficiente, en el que los funcionarios sean considerados como trabajadores con todos sus derechos y sus obligaciones.
- Conseguir una Ley Municipal y Comarcal de la Generalitat que signifique un auténtico traslado de recursos y competencias a las localidades, en una nueva organización democrática del territorio.

2.ª) El Partit Socialista de Catalunya propone una alternativa propia para el Ayuntamiento de El Prat, como en las elecciones generales del 15 de junio pasado, formaremos con los compañeros del PSOE y otros Socialistas, la candidatura «Socialistas de Catalunya», y tenemos la esperanza de salir otra vez ganadores en la contienda democrática, como ya lo fuimos la vez anterior en El Prat. Propondremos pactos de Gobierno sobre puntos mínimos de acuerdo con el resto de las fuerzas que acepten una «Entesa Municipal», con tal de conducir conjuntamente la buena marcha del Ayuntamiento, y en definitiva la consolidación de la autonomía y la democracia.

Pero creemos que no se puede sustraer al pueblo de El Prat la facultad de optar entre soluciones diferentes en el período electoral, ya que los ciudadanos han de poder escoger, pues creemos que la competencia electoral es positiva como ya ha demostrado la extraordinaria revolución cultural de la campaña de junio pasado. Los Socialistas, pues, presentaremos soluciones Socialistas y pactaremos las mayorías democráticas que hagan falta, para llevar adelante un programa conjunto de gobierno municipal.

Para salir del desbarajuste actual y poder llevar adelante proyectos ambiciosos, pero técnica y políticamente factibles, llamamos a todos los partidos demócratas y populares a preparar pactos de gobierno municipal, con unos puntos mínimos de acuerdo que nos permitan cambiar radicalmente la situación de nuestro Ayuntamiento.

PARTIT SOCIALISTA DE CATALUNYA - REAGRUPAMENT PSC-R

1) El PSC-REAGRUPAMENT ha fet públic un manifest que sota el títol «Una política de recuperació per al Baix Llobregat» planteja la degradada situació en què es troba la nostra comarca, víctima en resum de la manca de planificació que ha portat el conjunt de l'Estat i que ha portat al Baix Llobregat, en busca de treball, a quasi mig milió d'habitants de les regions més poc desenvolupades d'Espanya, gent que una vegada aquí ha entrat inconscientment a la trama d'una especulació que ha degradat i promogut el creixement incontrolat de les poblacions abans equilibrades,

produint-se el fenomen de la suburbialització, contra la que avui s'ha de lluitar des de la quasi totalitat dels ajuntaments de la comarca, si volem evitar que les nostres comunitats es converteixin en veritables «ghettos». El Prat no escapa d'aquesta definició; més aviat s'hi troba immers. Aquí ens calen amb urgència les escoles que ens manquen en iniciar-se cada curs, els parvularis adequats per als fills d'una població femenina que també treballa, l'execució immediata d'aquests projectes d'urbanització que l'ajuntament té acabats quant a projectes i aprovats, però una burocràcia balba n'impedeix l'execució. Ens cal una escola professional on nois i noies puguin aprendre el seu ofici en condicions favorables. Ens cal millorar l'estructura sanitària local: l'ambulatori no ha d'ésser simplement una manera còmoda de treure les visites del SOE de les consultes particulars dels metges o un servei d'urgències, no tenim llits hospitalaris, no hi ha servei d'ambulàncies òptim, no hi ha consultes d'especialitats... Només tenim un mercat situat a un extrem del poble. La xarxa de clavegueres es més que deficient i les aigües brutes d'El Prat van a parar al mar directament complicant encara més la ja deficient situació sanitària de les nostres platges.

Són problemes que El Prat té entre molts d'altres. Els uns tenen solució des de casa nostra; els altres des de la perspectiva comarcal i amb l'aportació de l'Estat: la xarxa de sanejament i depuració, que ha de tornar les aigües netes al Llobregat i als nostres camps. Un altre què tal passa amb les borrueries, les quals cada vegada són més problema quant a la seva incineració.

Altres problemes són autèntiques reivindicacions per El Prat: la desafecció de les terres afectades per l'ampliació del Port i de l'Aeroport i el nou llot del Llobregat; la reconsideració del Centre de Comunicacions per a conservar la zona agrícola de La Ribera, que a més, com a zona agrícola permanent requerirà protecció; la parada del tren de l'Aeroport o el servei regular dels trens de l'actual línia Barcelona-Tarragona promovent la conversió d'aquesta línia en un servei similar al metropolità.

Som conscients que tot això requereix diners. Afirmem que El Prat i els demés pobles de la comarca han donat cabals enormes a l'Estat, els quals no han tornat ni en forma de serveis ni cap altra cosa. Per si això fos poc, quasi el 50 per cent de les vivendes locals són de protecció de l'Estat, la qual cosa vol dir que l'Estat desgrava d'impostos aquestes vivendes, quan en realitat els regala l'Ajuntament i per tant el poble. Aquests diners han de tornar a les arques del nostre poble; potser a través d'un pacte econòmic amb l'Estat, que ens permeti la inversió necessària per a recuperar la nostra comarca i, sobretot, demanem la creació d'organismes comarcals que coordinin les solucions dels problemes comarcals que també afecten a El Prat.

Creim que cal, en un altre ordre de coses, una política de solidaritat cultural que permeti la integració de les comunitats autòctona i immigrant; en el camí de la comunitat socialista que cal construir de cara a l'esdevenidor.

Delta
ENQUESTA

Els partits polítics davant les eleccions municipals

2) Un programa comú de govern és acceptable i aconsellable, donada la difícil tasca que té davant seu la comarca per recuperar l'equilibri social i urbanístic. Però creiem que el problema és tan greu que aquest pacte només és possible en aquells grups polítics que entenguin la necessitat d'una política de caire socialista que inclogui plantejaments concrets per a resoldre problemes com la manca d'equipaments que pateix el nostre municipi, sense prejudicis que poden ésser contraris a l'interès col·lectiu. També cal pensar en la municipalització de certs serveis per a fer-los socialment més rendibles i eficaços.

Quant a la creació de blocs electorals, creiem que la resposta anterior ja és prou clara en aquest sentit, especialment quan la Llei Electoral Municipal que, no obstant la seva proporcionalitat, inclou la proclamació de batlle segons el cap de la llista guanyadora. Amb tots els inconvenients que això reporta, és evident que fa imprescindible les aliances, que nosaltres creiem que hauran de fer-se segons la perspectiva exposada en la nostra resposta anterior.

PARTIDO SOCIALISTA OBRERO ESPAÑOL (PSOE)

1.º Tras la celebración del XVII Congreso de la FSC (PSOE) y habiéndose renovado en su mayor parte el Comité Local, quedando de la ejecutiva anterior únicamente el secretario general y el de formación, nuestra política sigue orientada hacia la consecución del socialismo, exactamente igual a como se desarrolla en todo el ámbito del Estado español por parte de nuestro partido.

2.º) Se mantiene la coalición «Socialistas de Catalunya» cara a las elecciones, sin descartar posibles actos conjuntos con otros partidos marxistas que estén interesados en la transformación de la sociedad. Al mismo tiempo estamos elaborando nuestros programas, los cuales están bastante adelantados y que en su día daremos a conocer.

PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA (PSUC)

Tenint en compte que encara no s'ha elaborat la nova Normativa Municipal per la que s'hauran de regir els Ajuntaments a Catalunya i que ignorem tanmateix el paper que pot jugar la Generalitat al respecte, la política municipal del Partit Socialista Unificat de Catalunya, considerant els condicionaments a què ens pot sotmetre la mencionada normativa Municipal encara desconeguda, basa el seu programa en dos crite-

ris; un, sobre la concepció de la institució municipal en si i l'altre sobre la política municipal a desenrotllar.

Respecte a la institució municipal:

a) L'Ajuntament haurà de basar-se, segons el criteri del nostre partit, en els principis següents: ser representatiu; ser autònom; ser descentralitzat; ser obert a la participació i al control populars. b) Entenem els Ajuntaments com organismes polítics i no simplement administratius, capaços de ser un instrument de mobilització i d'organització populars.

En referència a la política municipal:

1) Oposició decidida a la desviació del riu, a l'ampliació de l'aeroport i a la construcció del Centre de Comunicacions del districte de la Ribera. 2) Fer l'Ajuntament més accessible, més obert. Per exemple, campanyes d'informació descentralitzades, elaboració democràtica del pressupost municipal, reunions dels alcaldes i consellers als barris i fàbriques. 3) Desenvolupament d'activitats socials immediates. Per exemple, transports gratuïts pels parats, colònies d'estiu, atenció als problemes dels disminuïts físics i dels subnormals. 4) Relació de locals i d'espais de possible ús col·lectiu i recuperació immediata de tots els que es pugui. 5) Col·laboracions amb els petits comerciants i camperols pel que fa als preus, i rigorós control dels preus dels mercats municipals. 6) Aplicació estricta de lleis i normes d'interès col·lectiu i que generalment no s'apliquen. Per exemple, destinar el cinc per cent del pressupost a comprar sòl. 7) Actuació urgent als barris més subequipats i en els dèficits més greus de vivenda, escola, guarderies i sanitat. 8) Plans d'actuació en les zones degradades amb la participació de la població que hi resideix (que pot formar cooperatives o comunitats de propietaris) o a través de les AA.VV. actuals fins que sigui una part activa en els projectes de remodelació. 9) La revisió de llicències d'obres concedides i no començades, de concessions, de projectes que hagin despertat resistència col·lectiva, així com la de totes les afectacions a causa de plans d'urbanisme i d'obres públiques (corregint les possibles injustícies amb els particulars). 10) Campaña d'animació cultural i de creació de centres cívics-socials als barris; salvaguarda i possible recuperació del patrimoni artístic i cultural del municipi. 11) Estudi de la gestió d'alguns serveis públics bàsics: neteja, aigües, etc. 12) Austeritat municipal: eliminar el malversament i les despeses de prestigi, horaris de treball rígids amb tendència a la dedicació plena per a tots, etc. 13) Associar al màxim la població mitjançant comissions mixtes, cooperatives, etc. 14) Donar prioritat a necessitats socials molt definides com la defensa del medi ambient, l'ordenació del territori municipal, etc.

Pregunta segona:

Estudiaríem un programa comú i la possible formació de blocs electorals amb aquelles forces democràtiques, progressistes, amb les que arribéssim a un compromís formal, sensiblement afí al transcrit.

CDC: «En principi CDC té el propòsit d'anar sols a les eleccions».

ERC: «Oberts a una col·laboració amb aquells partits que més o menys tenen la mateixa línia».

PSAN: «Considerem convenient i necessària la formació d'un bloc electoral d'aquells partits que estiguin disposats a dur a terme una política de defensa dels interessos populars».

PSC-C: «Presentarem solucions socialistes y pactarem las mayorías democráticas que hagan falta para llevar adelante un programa conjunto de gobierno municipal».

PSC-R: «Un programa comú de govern és acceptable i aconsellable amb aquells grups que entenguin la necessitat d'una política de caire socialista».

PSOE: «Se mantiene la coalición «Socialistes de Catalunya» sin descartar posibles pactos con otros partidos marxistas».

PSUC: «Estudiarem un programa comú i possible formació de blocs electorals».

PTE: «Defendemos la formación de un "Front d'Esqueres" que asegure el triunfo en las elecciones».

UCD: «Existe un proyecto de formación de un gran partido de centro...».

PARTIDO DEL TRABAJO DE ESPAÑA (PTE)

1) En primer lugar, la urgente solución de los problemas más graves de nuestro municipio, por ejemplo: **Vivienda:** El comienzo inmediato y rápida ejecución de la remodelación del Barrio de San Cosme, con intervención en las obras de los parques del Barrio. Adjudicación inmediata de todas las viviendas oficiales existentes, con control popular, en ambos casos. **Enseñanza:** Habilitación de aulas de parvularios en los colegios estatales de E.G.B.; creación de guarderías en los barrios; dotación de plazas suficientes y en condiciones en cada barrio o zona. Creación de un centro de Formación Profesional. **Urbanismo:** Oposición total al desvío del río Llobregat, proyecto de medidas para evitar su desbordamiento y favorecer su utilización. Actualización de las redes de alumbrado y alcantarillado, mejora y conservación de las actuales zonas verdes, etc. **Sanidad:** Dotación de un ambulatorio para el barrio de San Cosme y ampliación del existente en el centro del pueblo. Medidas de limpieza y mantenimiento de los barrios, medidas urgentes contra todos los tipos de contaminación de nuestro municipio. **Transporte:** Servicios nocturno a los barrios, solución al problema de los taxis, dotación de taxis para San Cosme. **Cultura y servicios sociales:** Creación de bibliotecas populares y locales sociales para las asociaciones, entidades y vecinos en general.

En segundo lugar, realización de un Plan de Reordenación para el término municipal con criterios de desarrollo armónico y equilibrado, que contenga la dotación suficiente y perdurable en el terreno de la enseñanza, la sanidad, la vivienda, cultura, deporte, esparcimiento, etc., que contenga medidas para erradicar totalmente la contaminación, en todas sus variantes, de nuestro municipio; aprovechamiento sobre esa base, integral del Llobregat (regadío, provisión de agua, esparcimiento, etc.); protección del acuífero deltaico; racionalización, municipalización, potenciación y preferencia del transporte público, etc.

En tercer lugar, defensa de los principios democráticos que deben imperar en nuestro Ayuntamiento, es decir, defensa de la autonomía municipal (política y financiera), impulsar y defender la democratización del ayuntamiento y la participación y control popular sobre el mismo, etc.

2) Más que aceptar, propugnamos un programa común con otros partidos, siempre que sea sobre la base de la defensa de los intereses populares, de solución a los problemas de nuestro municipio. Para garantizar que un programa de ese tipo se cumpla, es necesaria la victoria de la izquierda y por ello defendemos la formación de un «Front d'Esqueres» que asegure el triunfo en las elecciones.

UNION DEL CENTRO DEMOCRATICO U.C.D.

1) U.C.D. de cara a las elecciones municipales, basándose en que la región es la base de organización de España y una entidad con ámbito existencial, jurídico, político, cultural y económico propios, planteará este punto a escala local.

Por otra parte contribuirá a la consolidación de la democracia, al saneamiento económico y no olvidando los demás sectores como: enseñanza, trabajo, organización urbana y promoción general de las instancias más apremiantes, pero sobre todo asumiendo, con todos los prateses, con plena responsabilidad, la participación social, y que hay que acercar el poder social a la dimensión humana, de modo que todos puedan compartirlo desde las distintas esferas.

2) De hecho a nivel de Catalunya existe un proyecto de formación de un gran partido de centro, con la unión de U.C.D. con otros partidos de ideología afín; de ello puede derivar que cara a las próximas elecciones municipales U.C.D. vaya formando bloque con otros partidos políticos de afinidad ideológica, pero de cualquier forma por nuestra parte a nivel local en su momento se considerarían las coaliciones o agrupaciones más oportunas, teniendo en cuenta los altos intereses de nuestra localidad incluso con independencia de los acuerdos establecidos a nivel provincial o de Catalunya.

COMIDAS
TAPAS
BOCADILLOS

**BAR-RESTAURANTE
LOS GALLOS**

Polígono La Granja, Tienda n.º 4
Teléf. 379 59 40
Carretera Aviación
PRAT DE LLOBREGAT
(Barcelona)

PANORAMA ACTUAL DE LAS UNIVERSIDADES ESPAÑOLAS

Cuando se pisa por primera vez un aula de cualquiera de las Universidades españolas, uno se pregunta si aquello es el lugar donde se les van a impartir una serie de conocimientos útiles para su futura profesión, o bien, si es una casa de locos. Y me imagino que al término de la carrera, tras cinco penosos años de supuestos estudios y con un título en la mano, esa misma persona se preguntará de qué le habrá servido ese período de estancia en la Universidad. La contestación, en la mayoría de los casos, será la de una horrible sensación de pérdida de tiempo que se hubiese podido emplear en cosas mucho más edificantes. Y digo edificantes por no decir educativas, porque la educación es una de las muchas cosas que no se enseñan en la Universidad. Por lo visto, están tan plenamente convencidos de que durante nuestra estancia en las escuelas e institutos se nos ha impartido una educación inmejorable, que, una vez llegados a la Universidad se nos da rienda suelta para hacer lo que nos venga en gana. Y, de pronto, uno se da cuenta de que es libre de ir a clase o no, de tomarse un cierto interés por las actividades que se hagan, o bien desinteresarse por completo. Todo esto, sumado al poco atractivo que ofrecen las clases, da como resultado que la mayoría de los alumnos opten por no asistir a ellas. Lo que no quiere decir que el resto del alumnado esté de acuerdo con lo que allí se imparte, ni mucho menos. No es raro asomarse a la puerta de un aula cualquiera y ver a una gran parte de la gente hablando, leyendo el periódico, haciendo crucigramas, jugando «a los barquitos», o, simplemente, dedicándose a contemplar los dibujos que describe en el aire el humo de su cigarro. Y quizás unos pocos, no más de veinte o treinta, tomando apuntes y escuchando, más o menos, lo que está diciendo el profesor. Si la clase consta de 150 alumnos matriculados, imagínense el resultado.

¿A quién debe atribuirse la culpa? Evidentemente, al Ministerio de Educación y Ciencia, que, por lo visto, todavía no ha tomado conciencia de la importancia que tiene la educación dentro de cualquier país y, por supuesto, España no es la excepción.

Ninguna Facultad se salva, ni Letras ni Ciencias, ya que todas coinciden en el mismo catastrófico sistema de enseñanza. La confusión llega hasta el extremo de que ni siquiera los horarios son adecuados. Se ha dado el caso en alguna Facultad de que dos asignaturas han coincidido en impartirse a la misma hora, con lo que se ha tenido que ir alternando la asistencia a dichas asignaturas. Si encima añadimos el tardío reemprendimiento del curso, el pronto final del mismo, y las muchas y variadas huelgas y paros, cuyos motivos no vamos a discutir aquí si son válidos o no, resulta que el período de clase se reduce a unos cuatro meses aproximadamente.

Nuestras Universidades están mal planificadas, como muchas otras cosas, claro está; pero se ha de tener en cuenta que, de muchos de los que hoy están «estudiando» en ellas, dependerá nuestro futuro. ¿Qué será de nosotros si nuestros médicos, arquitectos, abogados, maestros, etc., no están bien preparados? ¿Cómo vamos a progresar y a representar un papel digno dentro del panorama mundial si falla la base? ¿Cómo vamos a autoabastecernos si los que tienen los medios son incapaces de llevarlos a la práctica?

La culpa no es nuestra, pero sí de ahora en adelante podemos hacer algo más. Como ya dijimos otra vez desde estas mismas páginas, si no hay educación no hay país; país entendido como conjunto de personas que tratan de conseguir una identidad propia, ser considerados como personas capaces de llevar a término sus ideales, prosperar y llegar a un nivel cultural alto. Todo esto, sin la educación, es imposible.

Juzguen ustedes mismos.

GEMMA ORTA I RAMIREZ

DIÀLEG I PE

Un home gran —tan gran com la seva humanitat— amb cara de nen i amb bigoti. Uns ulls plens d'entusiasme per la seva vocació categòrica. Té 44 anys, però segueix tenint les mateixes il·lusions que quan la seva joventut, allà per terres gironines. Cada cop el sent tremendament a la seva delicada sensibilitat, però segueix endavant per una sola raó... Pot existir un valor artístic entre aquests nois que al seu costat, aprenen a copsar el paisatge d'un Prat que se'ns mor. Aquest és el nostre home d'avui.

Neix per pura circumstància a Girona, s'arrela aviat a Llagostera, on estudia primària; viu ja entre quadres, apuntes i esbossos de semblants i paisatges. Inicia els seus estudis de dibuix i pintura a l'Escola de Belles Arts que dirigeix justament el seu pare a la Vila de Llagostera. Acabats aquests, inicia junt amb el seu germà una empresa de decoració de vivendes i establiments comercials; per fi, es casa i ho fa amb una gentil noia pratenca.

L'amic Josep ja és aquí i ara deu integrar-se en aquesta nova ciutat dormitori, polititzada i aculturitzada al màxim.

Pels matins, l'artista col·labora amb la seva delicada esposa en un acreditat negoci del Comerç de l'Alimentació; per les tardes, gràcies a la teoria pactista —que tant alabarà Tarradellas— es dedica a la seva autèntica vocació: pintar i dibuixar com aquells artistes renaixentistes, paisatges i cares donant-los-hi un preciosisme de detalls que assoleix límits insospitables. Després, a seguir el camí traçat pel seu pare: ensenyar a dibuixar, per a aconseguir —aquest és el seu somni— una escola de Dibuix que defineixi la nostra població, tal com Vayreda va fer a Olot.

La primera qüestió floreja entre les espirals de fum del seu «toscano» i el meu despersonalitzat «canari».

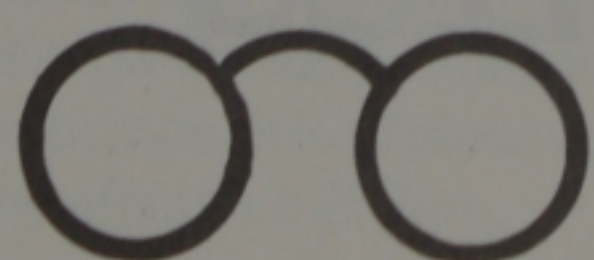
—Et costa separar aquestes dues fronteres de la teva vida, la realitat de cada matí en un món real, concret, a vegades ferent, d'aqueixes tardes entregades a la teva vocació artística?

—Pel matí, és el deure, és la tasca de tot home responsable amb els seus deures familiars, tasca que realitzo amb senzillesa, desitjant comprendre tota la seva grandesa, dintre d'un realisme, perquè entenc que tot treball té un valor trascendent i digne d'ésser realitzat. Per les tardes, és el retrobament diari amb la meva autèntica vocació, és un cremar hores en una realització continua i apressada de tot el meu ésser. Tant al pintar en el meu estudi com a l'ensenyar els meus alumnes... El matí té —i ho sé— un nombre d'hores determinat. La tarda hauria de tenir —i també sé que no pot ésser així— moltes més hores.

I en dir-ho, els seus ulls van seguint els cargols de fum del seu «toscano».

—Com neix aquesta Escola de Dibuix del Casal de Cultura?

—Neix gràcies a la idea del Sr. Martínez, antic president d'Amics d'El Prat, que després de veure els meus treballs, creu que és

J. Recasens
OPTICO DIPLOMADO

AVDA. MONTSERRAT, 130

EL PRAT

PERFIL DE JOSEP MAYOL I COLLELL

possible aconseguir mitjançant el Municipi, una Escola de Dibuix dedicada a les noves generacions pratencs. Jo em vaig entusiasmar i vaig acceptar el dirigir-la, sense remuneracions de cap tipus. Intento amb això, seguir el camí del meu pare. I tot perquè sento categòricament en el meu jo, aquest sentit vocacional del magisteri, que en últim terme, és entregar-se als demés. Llavors és quan d'una manera informal —això sí— ens reunim el Sr. Ferran Casanovas, Tinent d'Alcalde de Cultura del Magnífic Ajuntament d'El Prat, el Sr. Puig, funcionari municipal, el Sr. Jordi Gili i el ja esmentat Sr. Martínez. Des d'aquest moment, neix aquesta Escola de Dibuix a les antigues «Golfes» del Casal de Cultura. Així va néixer i així viu.

—Tens la necessària col·laboració per a seguir aquest camí de magisteri?

Abaixa els ulls, i amb els seus dits grans i formosos llença la cendra del «toscano»... No contesta; la seva honestat no li permet fer-ho. Per què?

—Com van els teus alumnes a l'Escola? Potser a través dels Col·legis de la localitat?

—Vénen per simple prosselitisme d'uns amb els altres. Ells són els únics autors i creadors d'aquesta Escola que inicià les seves activitats el dia 10 de novembre del 1976 amb deu alumnes; ara en som més de vuitanta.

—Tens alguna subvenció per a portar a terme aquesta obra cultural i educativa?

—No.

És l'única vegada que la resposta ha sortit ràpida i seca. Però jo crec que les seves

Hi ha qui pinta la Venus de Milo...

paraules són les protagonistes d'aquest DIALEG-PERFIL; per això, torno a qüestionar.

—Per què?

—Les despeses de l'Escola es cobreixen amb esforços personals, de vegades suports morals, d'altres serveis personals. Podrà semblar paradoxal però un dels homes —i això ha d'escriure's en majúscula— que dintre de les seves àrees m'ha ajudat en aquesta tasca artística i docent, ha estat En Roman Farreres, el qual sense fer gaire soroll, ha aixecat els meus desànim, ajudant-me amb el seu esforç i amb materials, a continuar el camí que tant deuria preocupar a un Poble i que no obstant

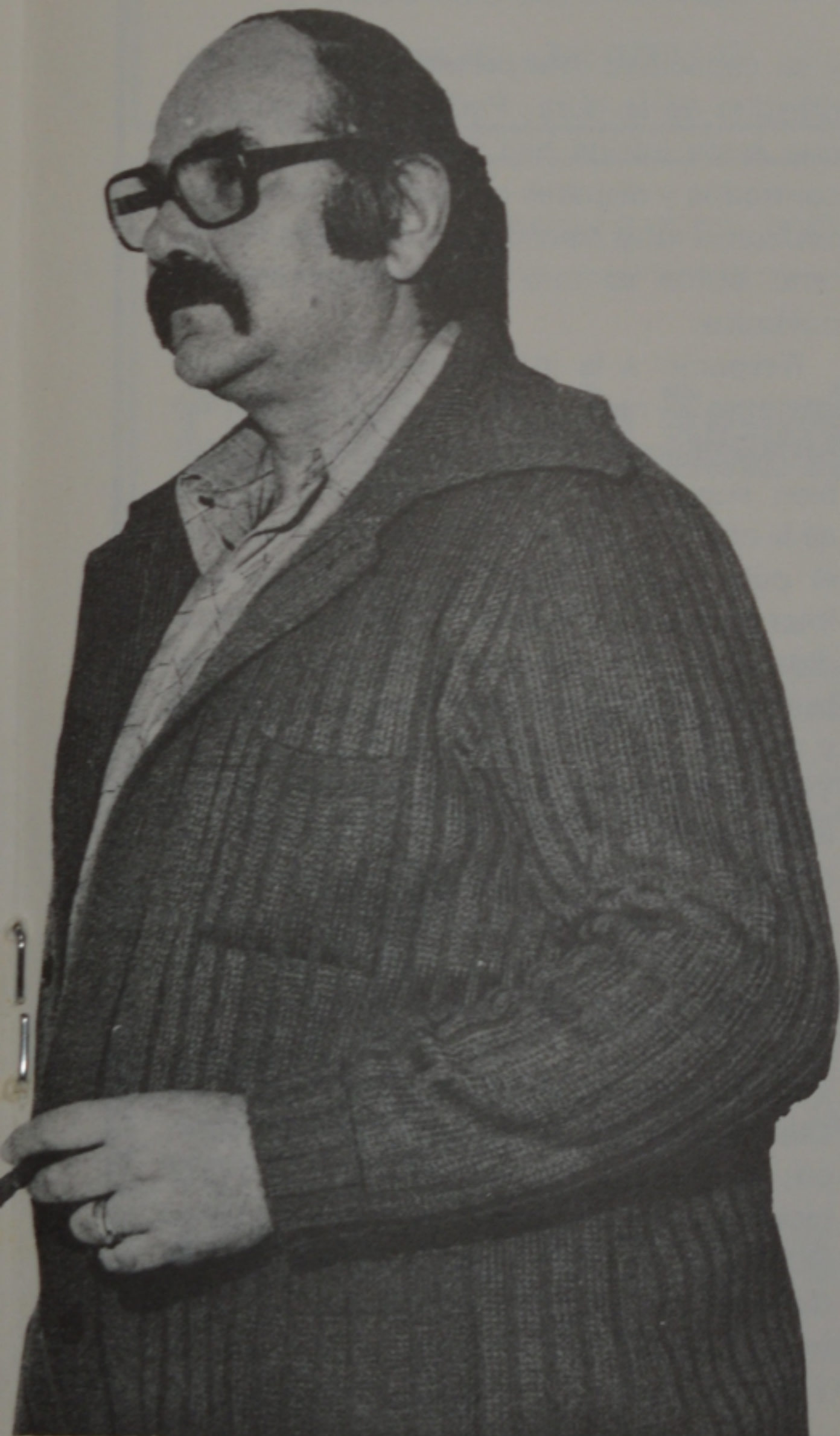
passa amb indiferència entre altres fets socials que rebaixen les realitats i la convivència social. N'hi ha un altre d'home també —el nom del qual silenci per raó del seu càrrec i la seva persona— qui sempre ha col·laborat amb l'Escola i ha solucionat els problemes materials.

Evidentment, el balanç és pobre, amic Josep. Ell somriu i calla.

—L'aportació del Municipi és exigua?

—Possiblement el Municipi passa per moments conjunturals i això fa que s'atenguin problemes més urgents socialment.

Crec que el tema de l'Escola ha estat esbossat suficientment per a tots els lectors, els pares dels alumnes i tots aquells qui per

la
nau
que fa via

Josep Bages exposa per primera vegada al seu poble

El pintor Josep Bages, tan conegut, tan estimat i admirat pels pratencs, no és, paradoxalment, fill d'El Prat. El seu lloc de naixença fou la ciutat de Vilanova i La Geltrú, on també vingueren al món el President Macià, el poeta Cabanyes, el músic Eduard Toldrà, el polític Amadeu Hurtado i on residí durant molts anys el pintor Joaquim Mir.

Ara a Vilanova ha estat inaugurada una sala d'art anomenada «Vell i Nou». I amb motiu d'aquest esdeveniment ha estat organitzada una mostra col·lectiva en la qual es troba dignament representada l'obra d'en Josep Bages.

Possiblement les idees estètiques de l'amic Bages no sintonitzin prou amb les de la gent que avui talla el bacallà dins el món de l'art. D'això n'estic segur. Però la seva obra posseeix, al meu entendre, un indiscutible pes específic, no sols per la seva qualitat intrínseca, sinó també pel seu valor documental. Josep Bages deixa, per a les generacions del demà, la darrera visió de les masies d'El Prat i els paisatges que miraculosament encara sobreviuen. Són fragments de vida pratencs que es troben en vies d'extinció. I Josep Bages salva la seva imatge per a la posteritat a través d'uns olis de bona factura, elaborats amb una gran dosi d'afecte i de sentiment.

Cal que algú treballi per a salvar tot allò que encara sobreviu del riquíssim patrimoni natural pratenc. De fet ja hi ha qui hi treballa i qui defensa amb energia la integritat d'un territori i d'unes formes de vida. Però cal també que algú examini aquest conjunt amb ulls de poeta. Poden ser versos de l'amic Pau Vallhonrat o bé olis d'en Josep Bages, vilanoví de naixença i pratenc de cor.

EUGENI MOLERO

La vocació d'ensenyar

pròpia decisió, han escollit regir una comunitat. Ara voldria parlar amb En Josep de la seva recent exposició de Dibuixos i Pintures, junt amb el seu pare, a la Sala «Josep Bages» del batejat —no rejuenit— «Palauet Municipal».

—Com a Director (ben veritat que un xic «especial») d'una Escola de Dibuix Municipal, la teva Exposició de Pintures haurà tingut el suport moral de tots aquells homes que desitgen i tenen el deure d'assolir un Prat cada dia millor?

—Tanmateix que el meu pare i jo, hem gaudit d'apretar moltes mans amigues,

unes importants pel seu lloc social que ocupen, unes altres senzilles però que han volgut estar i viure la nostra obra pictòrica. A uns i altres, en nom del meu pare i en el meu propi, els agraeixo aquestes atencions que en veritat, no tenen preu...

El veig trist. Ara no fuma, beu una mica de conyac. Es relaxa i em diu gairebé en silenci:

—Una sola mà em va quedar per estrènyer; jo l'esperava no com artista, sinó en raó d'ésser el Director d'una Escola de Dibuix que va nèixer sota el patrocini de l'Ajuntament d'El Prat. Encara espero

poder estrènyer la mà amb aquest home que per a mi, encarna cívica i culturalment El Prat. Jo segueixo amb la mà oberta.

—L'Exposició, ha estat un èxit econòmicament?

—Això és el que té menys importància. El que realment volíem era que es conegués la nostra obra. I això s'ha aconseguit. No obstant, he de dir que els resultats han superat les pretensions. L'èxit ha estat més gran pel meu pare, potser perquè la pintura acosta més que el dibuix.

El Mestre ha guanyat l'alumne, i això quan ve donant per una relació entre pare i fill, significa una gran satisfacció pel fill. Pels Mayols, el més emotiu ha estat posar un gra més de cultura i d'espiritualitat en aquest Prat, que tant ho necessita. Aquests serà sempre el seu camí: ensenyar —tot el que es pugui— a saber crear.

En Josep acabà dient que des del dia en què es va unir a aquest poble per lligams tan profunds, ha desitjat integrar-se a la nostra Comunitat, vol ésser un home del fang; però d'aquest fang pudent vol fer quelcom que tingui art, i demana a Déu i als homes que l'ajudin en aquesta tasca, humil però necessària perquè els pobles siguin cada millors i més nobles en les seves aspiracions.

Gràcies, amic Josep; aquest diàleg ha acabat; però l'obra ha de continuar, perquè aquells pobles que no escolten els artistes i llurs obres, com diu Salvat-Papasseit, acaben essent «FUMS DE FÀBRIGUES»...

ÒSCAR ESPRÀ

«MISTERIO BUFO» CON HONORES DE ESTRENO

Después de su periplo por Barcelona en el «Club de Vanguardia» (Instituto Francés) y posteriormente en el Instituto Italiano, fue presentada en El Prat y en el «Casal Municipal de Cultura» con honores de estreno, esta tan discutida y polémica obra de Darío Fo, autor universal, «MISTERIO BUFO».

«Amigos de El Prat» puso todo su entusiasmo y empeño en que la velada artística fuese un éxito y honradamente creemos que sus esfuerzos no fueron baldíos, ya que —a pesar de las inclemencias del tiempo— el público prácticamente llenó el local.

Si al éxito de asistencia sumamos el buen hacer y el bien decir de los actores y actrices de «Pequeño Teatro de Barcelona» que tan dignamente dirige María Luisa Olivada podemos concluir, sin temor al equívoco, que el resum total fue plenamente satisfactorio.

La obra se basa en el símbolo de Cristo, trazando una crítica dura y a veces hasta feroz de nuestra sociedad. Lo satírico, lo burlesco y a veces la despiadada visión de un mundo lleno de vanidades, soberbia, envidia y a todos los demás pecados capitales afloran en el transcurso de las escenas de «Misterio Bufo». Sólo la figura de Cristo, nítida, ilusionada, llena de locura de amor por la humanidad, es tratada, según mi particular criterio, con respeto y consi-

deración. A pesar de todo, «Misterio Bufón» es una obra de un afamado prestidigitador que hace auténticas diabluras con sus personajes que van desde el humor hasta el más desgarrador dramatismo.

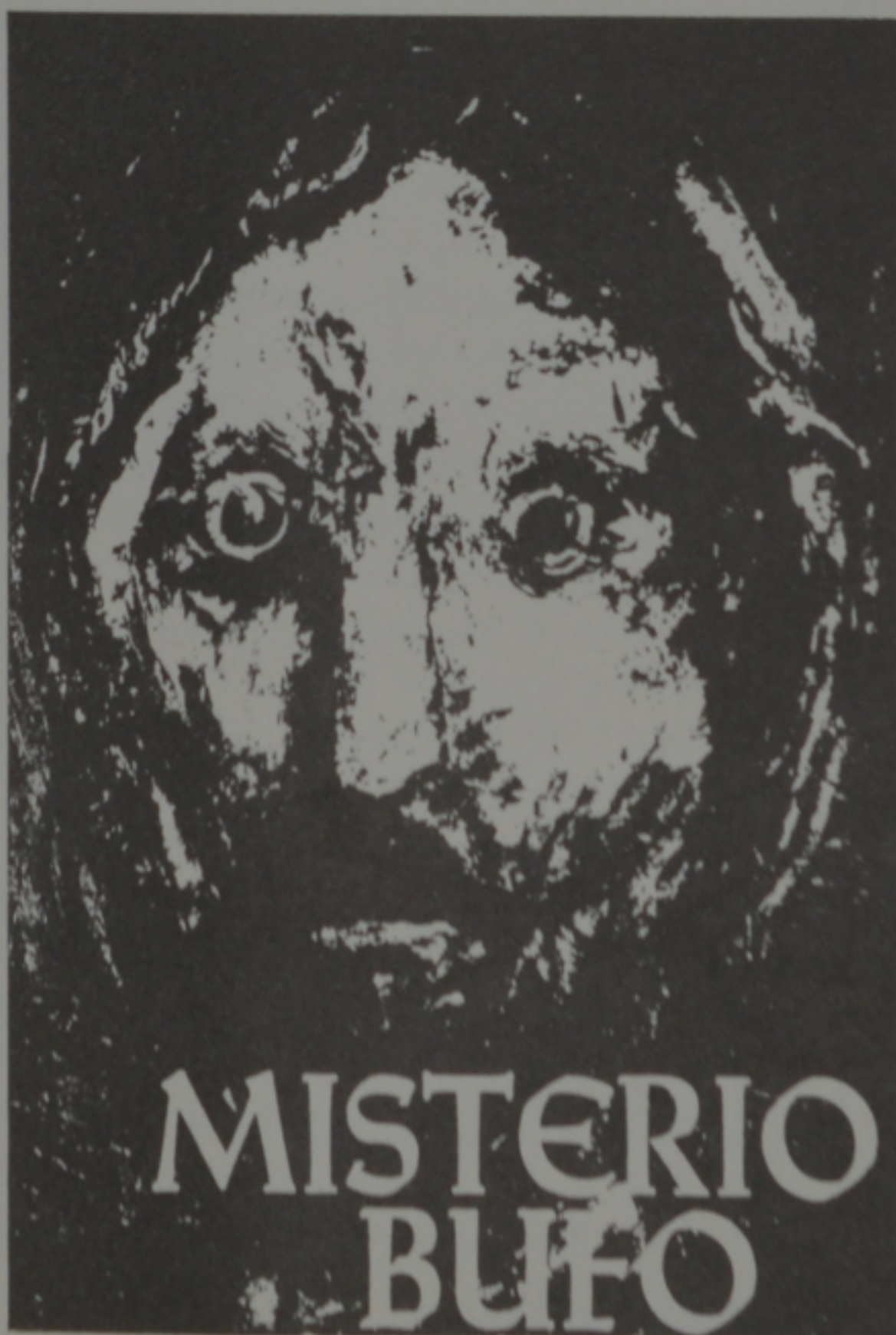
En definitiva, cada espectador podrá apreciar, según su particular punto de vista

y su capacidad interpretativa, el juicio estimativo de la obra. Podemos asegurarles que estos juicios han sido de lo más encontrados y dispares que pueden imaginarse, como muy bien decíamos antes, «Misterio Bufo» es una obra eminentemente polémica.

Respecto a la interpretación, debemos destacar la muy acertada intervención de Antonio Lara, este magnífico actor que tan bien supo encarnar el personaje central de la obra, el Juglar. Antonio Lara mantuvo el público en vilo durante su larguísima interpretación en solitario, dándonos la medida de lo que puede conseguirse con una total entrega en su labor llena de matices y en ese vaciarse plenamente en escena. También merece punto aparte la brillante interpretación de Armando Aguirre de Bonifacio VIII. El resto del elenco supo estar a tono sin que, al menos nosotros, notáramos ninguna disonancia interpretativa. Correcta la presentación escénica y la Dirección.

Al final de la representación y tras los calurosos y repetidos aplausos del público, directivos de «Amigos de El Prat» hicieron entrega de obsequios a María Luisa Olivada y al resto del elenco, siguiendo después un breve coloquio que dio una nota agradable a la velada.

«ESPECTADOR»

TODO EN REGALOS

ARTICULOS **FONT** BOLSOS
PIEL-VIAJE **FONT** PARAGUAS

GRANDES REBAJAS

RESTOS DE SERIE

Federico Soler, 42

Hogar del Niño

Seguim fent rebaixes

CRISTALERIA DEL PRAT

RODOLFO COSTA LARRUY

INSTALACIONES PARA OBRAS

Avda. del Canal, 152 - Teléf. 379 02 42

CUADROS, MOLDURAS
Y OBJETOS DE REGALO

Casanovas, 31 - Tel. 379 17 22

CANSALADERIA - ESPECIALITAT DEL PORC

Cal Cinto de la Remei

ANY 1898

IGNASI RIBAS

Ferran Puig, 2 - Tel. 379 01 41 - EL PRAT

AUTO
ESCUELA

Gato negro, s.a.

V. Montserrat, 121
Tel. 379 52 49

Casanovas, 48
Tel. 379 29 47

EL NOM DE LA NOSTRA POBLACIÓ:

«el Prat» o «El Prat»?

Antecedents

La recuperació de la toponímia cau, no cal dir-ho, dins l'àmbit de la recuperació de la nostra identitat col·lectiva, entre la qual el nom correcte de la població on vivim ha d'ocupar un lloc preferent. Entenent-ho així, ja fa molts anys que venim propugnant l'ús de l'article en la grafia del nom del nostre municipi, que presenta unes característiques pròpies que passem a examinar.

(1) Malgrat que encara oficialment consti la denominació de **Prat de Llobregat** (actualment en curs de tramitació de canvi de nom), l'ús de l'article hi és constant i total en el llenguatge parlat.

(2) Aquest ús de l'article hi ha romàs inalterable al llarg de la història, a partir de l'aparició dels primers textos en català i fins al segle XIX.

(3) Per raons ortogràfiques totalment comprensibles, de les èpoques anteriors al segle XX, l'article a què ens referim era escrit amb minúscula i admetia la contracció: **lo Prat, la bandada del Prat, Sant Pere y Sant Pau del Prat**, etc.

(4) Les normes ortogràfiques actuals de l'Institut d'Estudis Catalans accepten l'article i en recomanen l'ús tradicional, és a dir, una grafia amb minúscula i amb contracció: **vaig al Prat, vinc del Bruc, som de les Corts**, etc.

(5) Altrament, hom pot considerar que l'article forma part del nom i hi resta incorporat. En tal cas cal escriure'l amb majúscula i no admet la contracció: **sóc d'El Prat, vaig a La Garriga**, etc. AQUESTA SOLUCIÓ NO ÉS INCORRECTA I ÉS ADMESA PER L'INSTITUT.

(6) Durant la República hom va utilitzar per escrit al nostre poble les solucions apuntades als n.ºs 4 i 5, amb preferència la primera. Després de la guerra civil, en canvi, ha anat guanyant terreny la segona.

La situació actual

Sobre la qüestió que ens ocupa només són conegudes les normes generals de l'Institut, és a dir, les solucions de l'apartat n.º 4. Això fa que la munió de correctors d'estil i professors de català les apliqui sense contemplacions sempre que en troba del n.º 5, considerades incorrectes erròniament.

Quan l'editorial Ariel va publicar la meua tesi doctoral **El delta del Llobregat i Barcelona**, la qüestió que ens ocupa va plantejar-se seriosament. Escriuríem **L'Hospitalet** o **L'Hospitalet, el Prat** o **El Prat**? Consultada, davant la meua insistència, la màxima autoritat en la qüestió —em refereixo al doctor Badia i Margarit—, va dir-nos clarament que totes dues solucions eren correctes; que les normes actuals de l'Institut recomanen la primera (el nostre n.º 4), però que no consideren pas incorrecta la segona (el nostre n.º 5); que ell personalment s'inclinava per aquesta darrera i que creia que no s'hauria perdut l'article parlat en el cas de L'Hospitalet si hagués restat incorporat al nom per escrit durant el segle passat i fins avui; que la majoria o la totalitat dels membres de la Secció Filològica de l'Institut eren del mateix parer; que creia que les normes ortogràfiques actuals ja haurien estat modificades a favor d'escriure obligatòriament l'article amb majúscula, si no fos per l'oposició d'un alt càrrec de l'Institut, membre també de la Secció Filològica, i que per respecte a l'edat, l'historial i la personalitat d'aquest senyor, els components de la Secció Filològica no s'havien pronunciat a favor de la incorporació de l'article al nom; que aquesta, no obstant, és la tendència general actual (Moreu-Rey: **Els noms de lloc**) i que estava segur que arribaria el moment de fer-ho.

Conclusions

Aquesta és la situació actual de la qüestió.

La nostra postura és clara: tenim la pretensió d'escriure un llenguatge actual i modern. Perquè escriure com quan el català no tenia tractament ortogràfic de cap mena, ens sembla que és contribuir a endarrerir-lo en relació a la llengua veïna i dominant, que en això és contundent: **El Escorial, Los Àngeles, El Cairo**. D'altra banda, les raons filològiques són clares: si hi ha article forma part del nom.

Lluny de tot afany inquisitorial, el nostre DELTA acollirà les grafies dels noms de lloc amb article tal com ens siguin trameses i mentre l'Institut no modifiqui les seves normes ortogràfiques. Respectarem l'opinió dels nostres lectors, tot i que la Redacció hagi sentat criteri sobre la qüestió a favor de l'ús de l'article amb majúscula.

Generacions de pratencs que avui tenen entre trenta i seixanta anys han après d'escriure **El Prat**. Si avui no és incorrecte i demà serà l'única forma correcta, no els desconcertem. Però jo encara m'atreveria a anar més enllà i demanar a cada jove professor o professora de català, ara que de la missa en saben una mica més, que ens ajudin a dignificar ortogràficament entre tots el nom del nostre poble: el nom d'El Prat, i com ell tots els noms de lloc que portin article.

JAUME CODINA

APRECIE LA CALIDAD DE ESTE EDIFICIO...

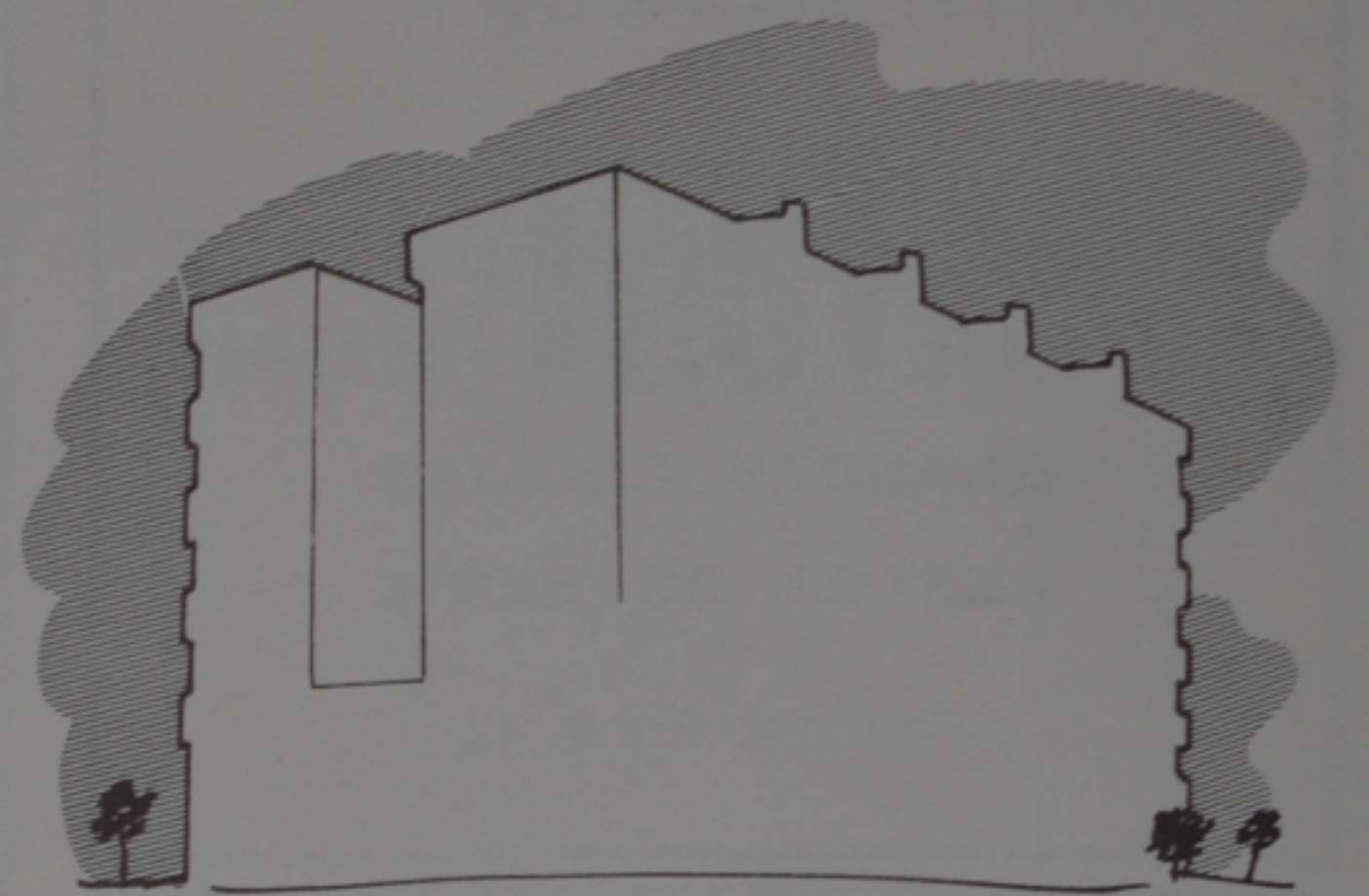
VEALO

...Y SE DECIDIRA
POR LA

VIVIENDA
FELIZ

FACILIDADES 17 AÑOS
Pisos de 3 y 4 dormitorios
Calefacción por aire
Gas natural
Zona ajardinada del conjunto
Cercano a futuro mercado
Frente Instituto de Enseñanza Media
En la Av. Principal del Prat
A 15 minutos de P. España
A 10 minutos de la playa

ES UNA CONSTRUCCION DE

construcciones

**Ribas y
Pradell**

sociedad anónima

INFORMACION Y VENTA
EN

PRAT DE LLOBREGAT

Virgen de Montserrat, 165

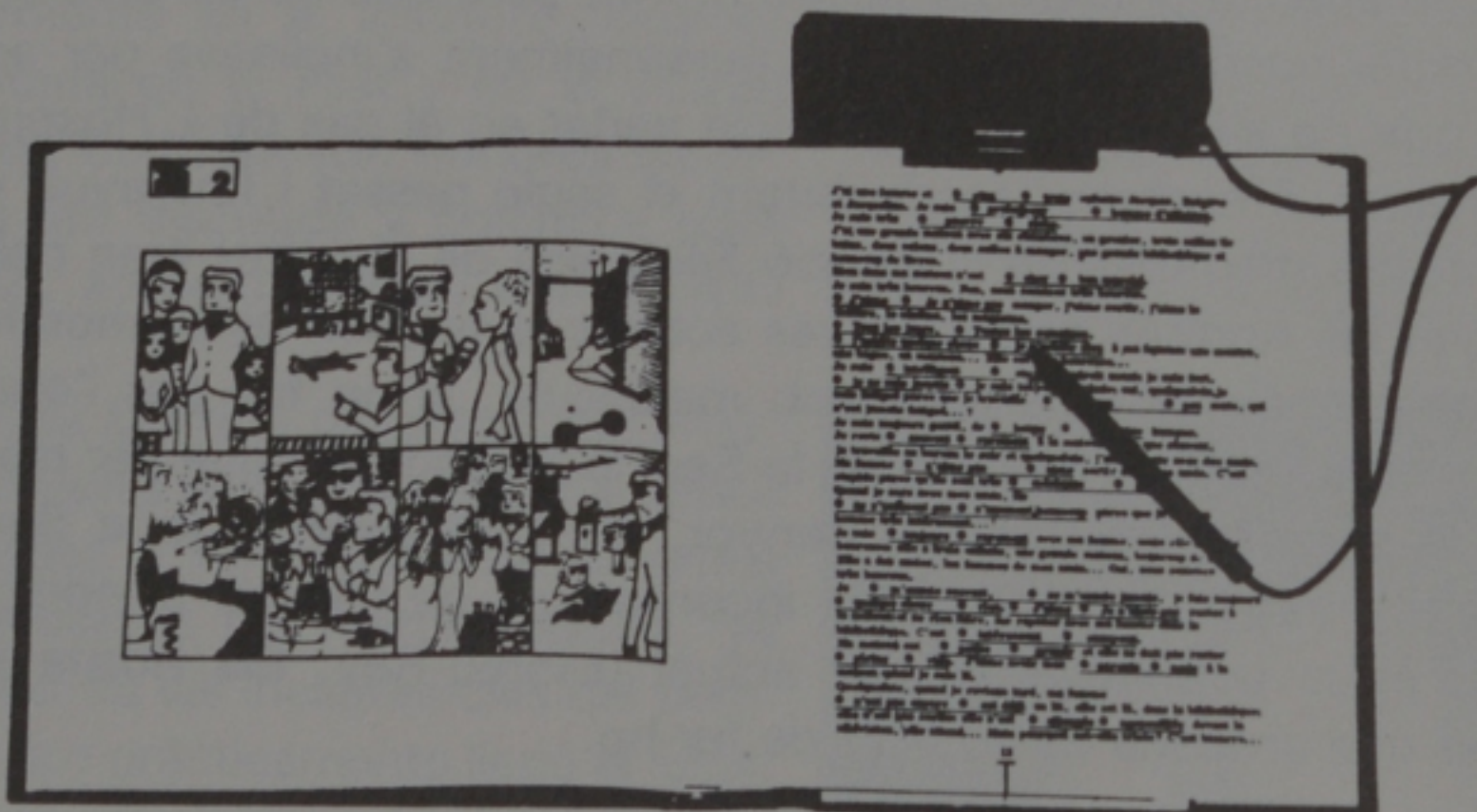
Tel. 379 48 90 - 318 85 00

ES UNA PROMOCION DE

**FUTUR
PRAT**

ACADEMIA PRAT

PARVULARIO

MECANOGRAFIA

LABORATORIO

ELECTRONICO

DE IDIOMAS

AUXILIAR MERCANTIL

GRADUADO

ESCOLAR

Ignacio Iglesias, 65

EL PRAT

APRECIE LA CALIDAD DE ESTE EDIFICIO...

VEALO

...Y SE DECIDIRA
POR LA

**VIVIENDA
FELIZ**

FACILIDADES 17 AÑOS

Pisos de 3 y 4 dormitorios

Calefacción por aire

Gas natural

Zona ajardinada del conjunto

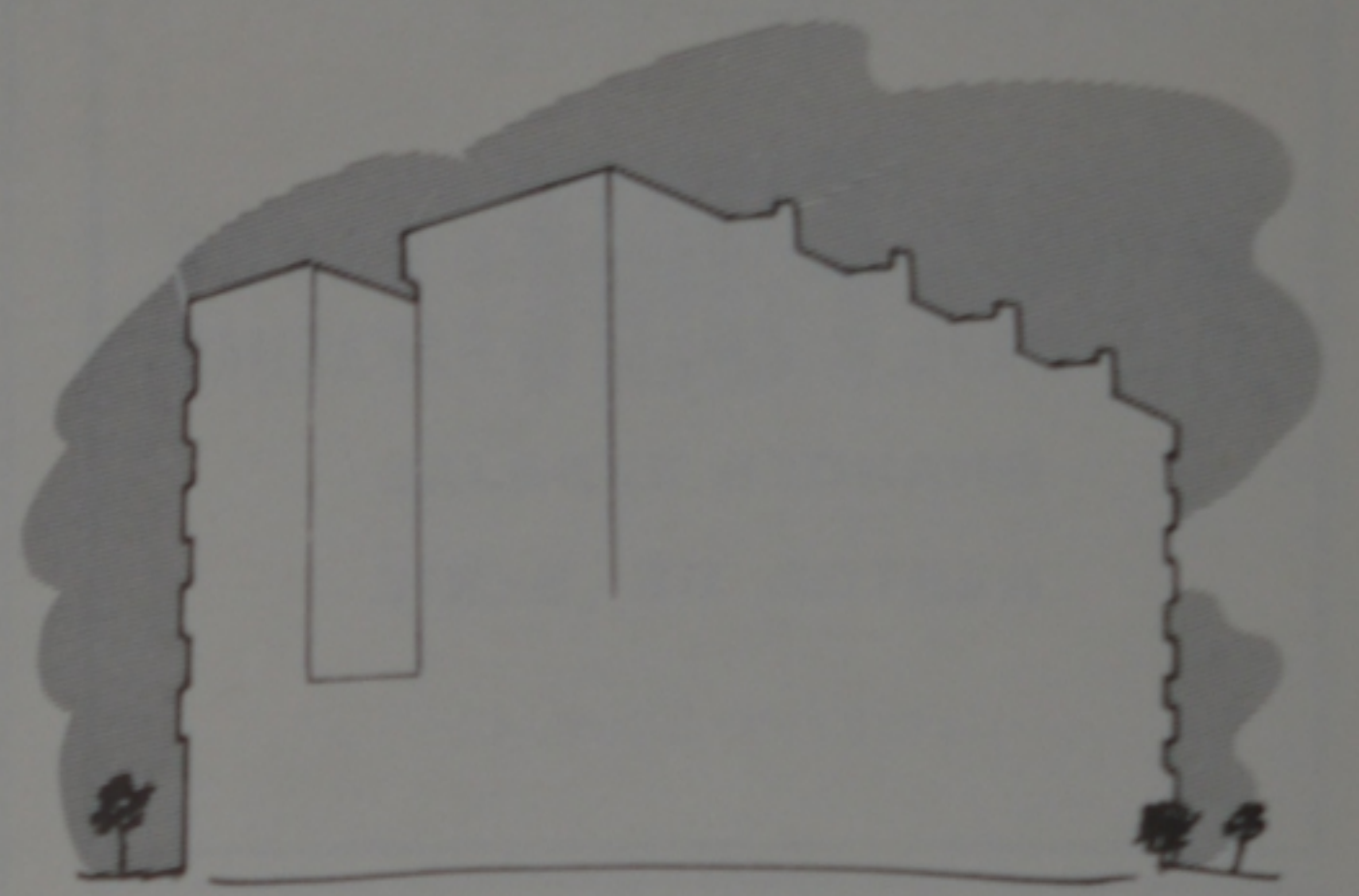
Cercano a futuro mercado

Frente Instituto de Enseñanza Media

En la Av. Principal del Prat

A 15 minutos de P. España

A 10 minutos de la playa

ES UNA CONSTRUCCION DE

construcciones

**Ribas y
Pradell**

sociedad anónima

INFORMACION Y VENTA

EN

PRAT DE LLOBREGAT

Virgen de Montserrat, 165

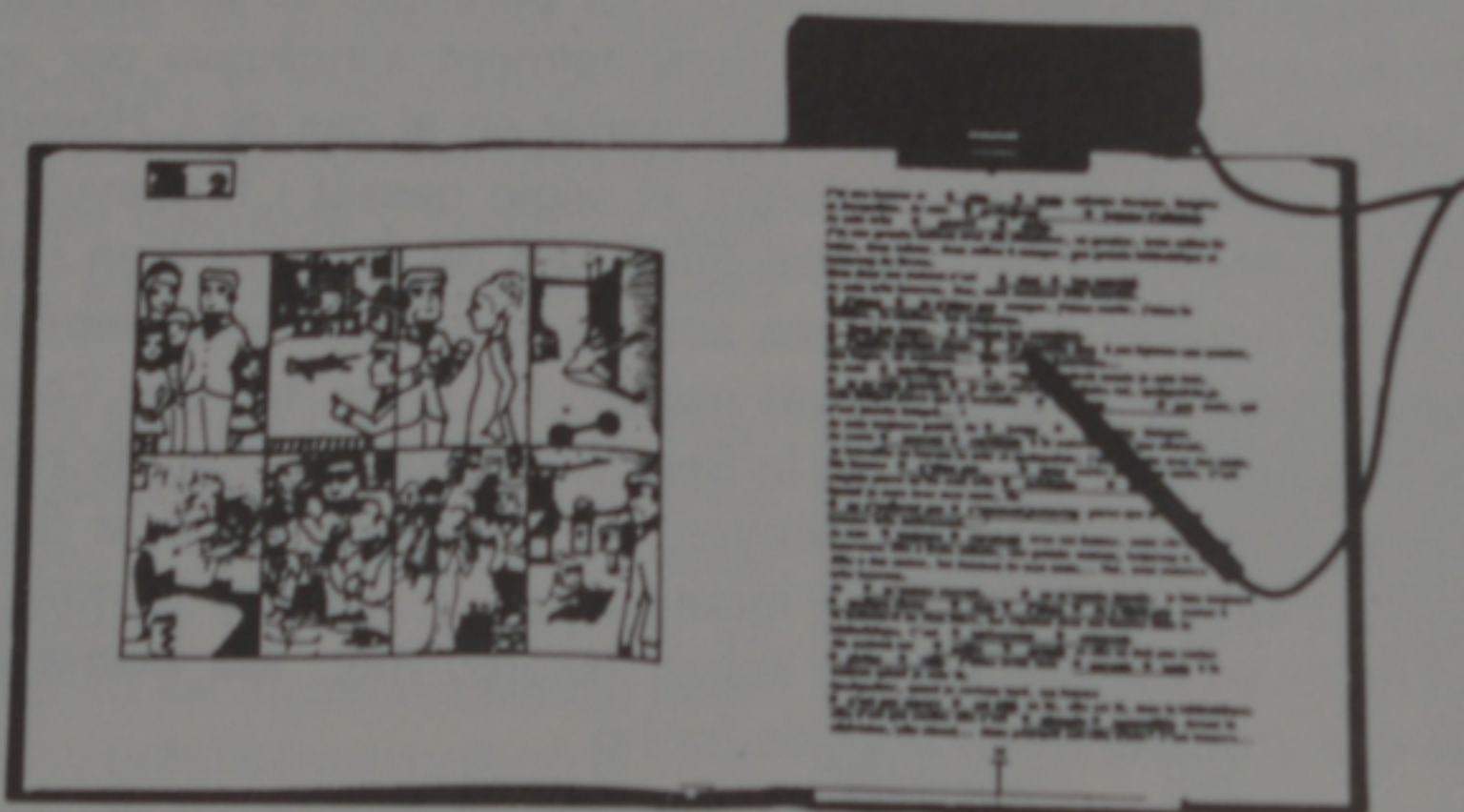
Tel. 379 48 90 - 318 85 00

ES UNA PROMOCION DE

**FUTUR
PRAT**

ACADEMIA PRAT

PARVULARIO

MECANOGRAFIA

LABORATORIO

ELECTRONICO

DE IDIOMAS

AUXILIAR MERCANTIL

GRADUADO

ESCOLAR

Ignacio Iglesias, 65

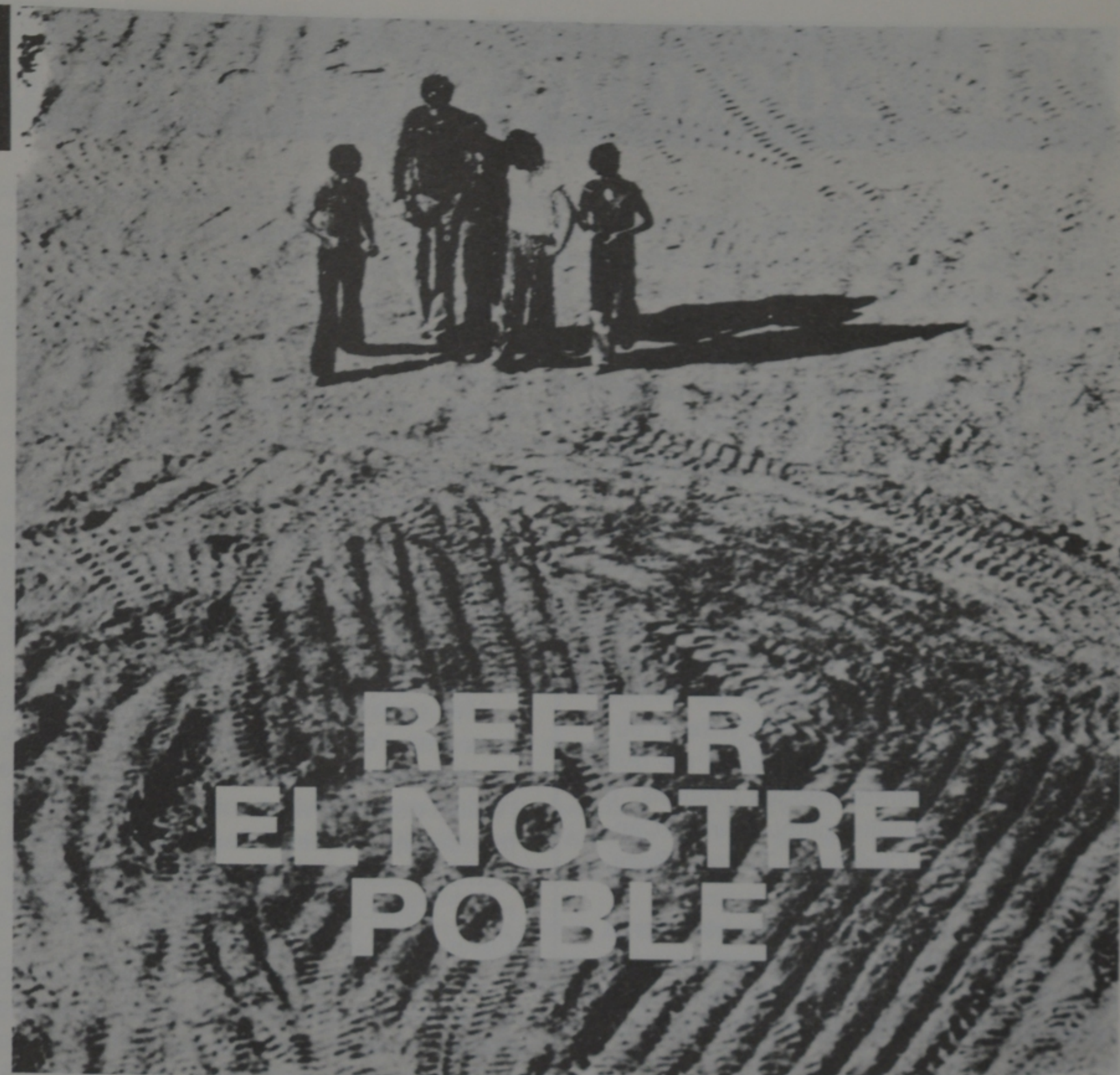
EL PRAT

ens cal!

1977: el cens d'habitants d'El Prat s'acosta als seixanta mil; 1940: encara no tenia 10.000 habitants. Tots sabem què ha passat. Però encara hi ha qui creu que això ha estat molt bé, que és bo que El Prat segueixi creixent. «Com més serem, més riurem!». «Que gran s'ha fet El Prat, i quins edificis!». «Aviat serem cent mil!». Hi ha gent que es creu que això de créixer així, és un fet socialment positiu... Són opinions que cal respectar, com totes les opinions, però quan es tracta d'organitzar el futur cal tenir molt en compte què ens convé, s'ha de veure si és bo o no que El Prat segueixi creixent així, perquè, vulguem o no, encara el veurem créixer més i més, i el veurem arribar a la ratlla dels cent mil habitants només que segueixin construint segons la legalitat vigent.

Anys i anys en què l'important ha estat aixecar edificis enlaire ens porten ara a pensar en què hem de fer per convertir això que és el nostre poble en una petita ciutat còmoda per a tots els que hi vivim. Perquè si no ho fem, El Prat seguirà creixent i creixent. És possible que els plans municipals d'urbanisme s'executin, sobretot si no manca la pressió popular, cosa que vol dir que la imatge de pols i fang ja no hi serà a no pocs dels indrets més poblats, però el suburbi és molt més que la manca d'urbanització de places i carrers, és un estat de coses, una situació col·lectiva. És també un climax. L'apilament de gent que ha estat transplantada des del seu lloc d'origen, es pot alleujar fent una comunitat on hom tingui escola o parvulari adequat i prop de casa pels seus fills, on hi hagi institucions docents que permetin a la dona d'anar a treballar o, més ben dit, no abandonar la feina que feia de soltera a gust, on els jubilats tinguin els seus clubs on anar a fer petar la xerrada, on la parada del tren o de l'autobús que ens porta al treball estigui aprop de casa, com el jardí on portar la canalla, on es pugui disposar d'un Ateneu o unes cafeteries en condicions, un carrer Major on hom pugui trobar-se amb gent coneguda si hi va a passejar...

Totes aquestes coses que aïllades tenen des de molta a poca importància fan una ciutat, fan que la gent que hi ha nascut s'hi trobi a gust, se senti cert goig pels quatre racons bonics que degudament fotografiats són a les postals que hom envia als amics quan vol presumir de poble...; fan que la gent que arriba de nou, perquè aquí ha trobat el treball o el pis a més bon preu, pensí que potser ha d'ésser aquesta la ciutat o el poble on ja es vol quedar a viure i, a poc a poc, coneix gent a l'Ateneu, al carrer Major, al bar de la cantonada... I comença a adornar-se'n que després del treball, o els dissabtes a la tarda, o el diumenge, pot anar a tal lloc perquè ben segur que hi trobarà tertúlia... Aleshores és quan pensa allò que deixem abans, que cal vincular-se i el pensament primer de «quan tingui calers per a comprar un pis millor, ja

veurem si em quedo aquí!» es canvia per un desig de quedar-s'hi, i, a la millor, es fa soci del club local de futbol o va a jugar a tennis o fa natació a un altre club o se'n va al local social del Partit Polític o el Sindicat (que cada dia anirà succeint més) o es subscriu al periòdic local i un dia, perquè, ves per on!, surt el seu nom al noticiari local i en aquell moment ja es sent una mica més d'allà on viu. O el nen ha guanyat un premi en el concurs de dibuix organitzat pels «Amics de la Ciutat»... Aleshores ja és d'aquell lloc.

Així, pas a pas, es com podem combatre el suburbi. No tan sols posant una estàtua més o menys bonica, que gustos n'hi ha per tot, al bell mig d'un carrer o una plaça o ajardinant aquella avinguda que ens semblava a tots prou abandonada, o organitzant una fira o un concurs d'arròs a la cassola on hi va quasi tothom... Es fa ciutat promovent serveis. Hi ha coses que quasi sembla que no tenen importància. Des de fa molts anys els nanos d'El Prat neixen a Bellvitge o al «Valle de Hebrón»... Creieu que és el mateix que néixer a la clínica petita, potser no amb tantes atencions i seguretats —que caldrà procurar que les tingui el nostre hospital—, però una clínica aquí... «He nascut a El Prat!». Quasi no té importància... Ho sembla! No és com allò d'abans, de néixer al llit de casa..., però aquells que naixien a la clínica de cal doctor Soler, oi?, sembla que siguin una mica més «pota blava». És com allò que tan sovint diuen la gent que ens ha vingut d'altres indrets de l'Estat espanyol: «Es que mi hijo es catalán, ¿sabe?». En realitat ens estan dient que ells també ho són perquè han donat un fill a Catalunya. I és ben veritat.

I sembla que no tingui importància... Que el carter acabi sabent quina cara hi ha

darrera d'aquell nom; que els venedors de la plaça sàpiguen com es diu la mestressa de casa i s'hagin acostumat que alguns dies, vatua!, els passi de llarg per anar a comprar dues parades més enllà el mateix que hi ha a la seva parada. Tot això que, com dèiem, sembla que no tingui importància, és sortir de l'anonimat, ser quelcom, ser algú conegut i respectat. No aquell ésser anònim que ens trobem per l'escala i el saludem per cortesia però pensant que potser al cap d'uns quants mesos ja no sigui veí nostre, perquè aquell pis s'ha llogat i desllogat constantment, i quasi ens dol saludar-lo, perquè se n'anirà de la nostra vida com ha arribat. No, no... Tothom lluita per sortir de l'anonimat, per fer arrels... No som nòmades; al contrari, som com els arbres que constantment fan fortes les arrels i, que és difícil d'arrencar-los quan passen els anys!

Per això he començat aquest article parlant-vos de l'explosió demogràfica que ha patit El Prat com tot l'entorn de Barcelona. Us he parlat de gent que va posar les seves arrels en un tros de terra del fang; en un pis d'una de les moltes blocades que hi ha a El Prat, lletra a lletra, mes a mes, amb la suor de tota la família que treballa per això. Són arrels que es van fent, són arrels que cal afavorir perquè es facin fortes. Cal saber que tot és important quan volem sortir del suburbi i anar caminant cap a la petita ciutat que ens permeti uns serveis que podem mantenir perquè serem prous, mentre procurem no ésser masses perquè ens puguem anar coneixent els uns als altres i, junts, fem les arrels de la convivència. Tot és important, com veieu..., treure la pols o el fang dels nostres carrers, crear institucions, fer còmoda i agradable el nostre poble, conèixer-nos... Es tracta de refer El Prat... He dit, refer.

PERE BALTA
DELTA 19

Els cognoms catalans

En temps dels visigots era costum de portar cada persona un sol nom com a distintiu personal, sense qualificatiu de cap mena. Així s'han trobat noms isolats com Wigmar, Wadald, Histland, Thiotwar.

No eren solament els noms de procedència visigòtica. Sovintejaven els noms d'ascendència franca, grega —pervinguts a través dels romans— i hebrea.

Els noms personals d'origen llatí usats a la Marca Hispànica es referien a qualitats físiques i morals o bé denotaven la procedència gentilícia de la persona que els usava (Bellús, Fortes, Gentile, Justus, Blandus). Era corrent d'imposar als homes els noms de distintius carnívors (Leo, Leopardus, Lupus) i a les dones, els que es referien a qualitats físiques i morals, o bé eren noms d'ocells, plantes, etc. (Cànida, Constància, Christiana, Tòrtora, Rosa, Sàlvia, Ferosa, Columba).

Els noms d'origen germànic han donat un gran contingent de cognoms catalans actuals. Són noms purament personals, sense una específica significació. Estaven en plena vigència en començar la reconquesta del territori català després de la vinda dels àrabs; la seva evolució en els segles, ens ha donat les formes d'avui. Veiem-ne alguns exemples:

Richari = Riquer; Garibert = Giribert = Gibert; Nalahfrid = Galofré; Wigofred = Guifré = Gifré = Xifré; Godafrid = Jofresa; Amalaricus = Aimeric; Theudoricus = Tudurí; Hirminigald = Armengol; Herminigild = Gili = Gil; Godomar = Jaumar; Sunniulf = Sunyol; Willahalm = Guillamet = Guim; Wigmar = Guimerà; Sindarat = Sendra = Sindreu = Serret; Arnoald = Arnal = Arnau; Artald = Artal; Wadald = Guadal = Gual; Giroald = Giralt = Gerau = Garau = Grau; Siroald = Xarau = Xirau; Gundobald = Gombau; Arcambald = Arquimbau; Theudobald = Tubau; Traswald = Trabal; Bertram = Bertran; Walderamnus = Galceran; Withart = Guitart = Xatart; Suniar = Sunyer; Hrodger = Roger.

És al segle XI quan comencen a aparèixer altres menes de noms. Es tracta de qualificatius referents als cabells, al color de la pell, a la conformació del cos, als defectes físics, tots els quals, si més no, proven la portentosa riquesa de color de la llengua catalana.

Dintre el mateix segle XI fou introduït el costum d'afegir al nom d'una persona el del seu pare, mitjançant la fórmula, per exemple, «Bertran fill de Parç». També era indicada la filiació afegint al nom del pare la terminació *ucius*, que finalment esdevingué en les formes actuals: Aurucius = Arús; Bonucius = Banús.

Una altra forma de determinar la personalitat d'un individu, fou la de designar, juntament amb el nom de fonts, el de la seva professió o residència. Així tenim cognoms de caire geogràfic (en tots els aspectes) i professional.

A partir del segle XII comença a introduir-se entre la noblesa el costum de vincular a la família (en els primogènits, naturalment) el nom del seu cap. Entre els comtes de Barcelona, aquest nom fou el de Ramon, Hug entre els d'Empúries, Armengol entre els d'Urgell, Artal els de Pallars, Guillem Ramon la casa de Montcada, etc.

També s'emprà un sistema que consistia a afegir al nom personal el nom del pare seguit del lloc de residència introduït mitjançant la preposició de, com Berenguer Arnal de Llupià, Bernat Guillem de Montmeló, Guillem Bernat de Manlleu.

Més endavant sorgiren els noms relacionats amb l'estatge, emprats com a distintiu d'una determinada persona i presos de l'edifici que li servia d'habitació. Podem esmentar entre aquests Casa, Castell, Casals, Torres, Casademunt, Casadevall, Masllorens, Casacuberta, Masriera, Masferrer, Casanova, Cases, Castells, etc.

Ja ben entrat el segle XIII és quan neixen els veritables cognoms. A partir d'aquella època, el nom del cap de família passa a ésser hereditari, afegit al nom propi. Hi ha una diferència notable entre aquest sistema i un dels anteriors segons el qual el fill afegia al seu el nom de fonts del seu pare; d'acord amb aquest sistema antic, el nét ja no portava el nom del seu avi, i a partir de la implantació del nou sistema, el cognom es perpetua durant segles en una mateixa família.

D'acord amb aquest darrer procediment, l'únic cognom que es transmetia als descendents era el del pare, puix que de cognom cada persona només en tenia un, i es perdia, per tant, el cognom matern.

A mitjan segle XV s'introdueix un nou costum: el d'imposar dos noms de fonts a cada persona, seguits del corresponent cognom patern. Respon a aquest sistema els noms de diversos ciutadans que foren consellers de la ciutat de Barcelona a partir de l'any 1462, com Pere Joan Serra, Bernat Joan Çapila, Pere Joan de Sant Climent, Joan Àngel Despuig, etc.

A partir dels començaments del segle XV comença a introduir-se entre la noblesa el costum d'adjuntar al cognom patern, el matern. Aquest costum s'anà estenent a les altres classes socials de l'època, i es pot dir que és l'únic actualment en ús.

A mode d'epíleg d'aquest modest treball, inclourem una sèrie de cognoms catalans actuals, de més o menys antiguitat en el temps, classificats per la seva efectiva motivació.

*Cognoms aristocràtics: Marquès, Noble, Batlle, Comte, Baró, Rei, Duc.

*Cognoms laboriosos: Ferrer, Fuster, Sabater, Mercader, Munter, Tintorer, Barber, Teixidor, Carreter, Moliner, Ferreter, Metge, Barber, Barraquer, Llaurador, Carnisser, Triador, Piferrer, Fumador, Forner.

*Cognoms agradables: Ric, Alegre, Amat, Company, Amic, Amigant, Amigó, Bo, Fortuny.

*Cognoms combustibles: Carbó, Tió, Llenya.

*Cognoms vegetals: Oms, Pi, Alzina, Pèrrera, Figueres, Oliveres, Pruna, Castanyer, Roure, Romaguera, Ginestar, Oliva, Pinyol, Pinya, Rosa, Lluc, Noguera, Nogués, Nogué, Morera, Codonyer, Cirera, Guixa, Móra, Jardí, Eixart, Llimona, Pera, Argelaga.

*Cognoms habitables: Cases, Quadres, Sala, Paret, Saló.

*Cognoms fondos: Clot, Codina, Pou.

*Cognoms d'estrís i objectes: Ribot, Parpal, Serra, Ampolla, Galter, Guita, Guiteres, Farga, Fargas, Ferret, Guix, Bastó.

*Cognoms comestibles: Coca, Capó, Gras, Magre.

*Cognoms insignificants: Mitjà, Poch, Petit, Menut.

*Cognoms humits: Font, Riu, Torrent, Estany, Llacuna, Moll, Riera, Xergall.

*Cognoms zoològics: Lleó, Llop, Vaca, Bou, Guillot, Colom, Falcó, Conill.

*Cognoms verds: Camps, Horta, Prat, Prats, Bosch, Selva.

*Cognoms geomètrics: Pla, Rodó, Quadrat.

*Cognoms durs: Muntanya, Roca, Palet, Roch, Serrat, Llosa, Còdol, Pedregar.

*Cognoms clericals: Sants, Iglésies, Capella, Sagristà, Creus, Monjo, Bisbe.

*Cognoms cantadors: Rossinyol, Passerell, Pardal.

*Cognoms aplicables a la pintura: Blanch, Vermell, Roig, Negre, Bru, Verd.

*Cognoms que són trets de l'home: Mans, Coll, Canyelles, Clapera, Morrut, Prim, Capgròs.

*Cognoms bons per a la construcció: Portes, Escales, Sostres, Bigues, Llates.

*Cognoms geogràfics: Riba, Ribera, Pujollet, Pujals, Pujol, Ventós, Terra, Montaner, Puig, Turó, Valls, Ripoll, Puiggròs, Borja, Borges, Badia, Muntanyès, Costa, Pont, Montserrat, Montroig, Montros, Montagut, Vilanova, Vilavella, Vilardona, Fontcuberta, Fontrodona, Fontana, Puigdevall, Puigventós, Vallhonrat, Poblet, Vila.

*Cognom menys lliure: Reixat (= Reixach).

*Cognom menys espès: Claret.

*Cognom menys salat: Dolç.

*Cognom menys dolç: Salat.

*Cognom més lluminós: Sol.

*Cognom més tauròfil: Picas.

*Cognom més estalviador: Guardiola.

*Cognoms cremadors: Forn, Foch.

*Cognom més venerable: Antich.

*Cognom més bufó: Boniquet.

Evidentment, n'hi ha de toponímics i de molt religiosos, per portar noms de sants. I n'hi ha molts que ens hem deixat: la llista es podria fer molt llarga.

El que cal advertir, i d'una manera molt significativa, és que la qualificació i la classificació dels cognoms esmentats ha estat feta amb tota asèpsia i sense cap mena de mala intenció en cap moment; ho hem fet així per fer-ho més amè.

EL LECTOR OPINA

REPLICA AL ARTICULO «ELLOS PACTAN EN LA MONCLOA...»

Sr. Director de «Delta»:

En primer lugar quiero saludar la aparición de «Delta del Llobregat», ya que nuestra localidad estaba falta de un medio de comunicación social que dedicara especial atención a los problemas pratenses... espero que «Delta» cubra este vacío.

Una vez expresada esta muestra de buena voluntad quiero ir ahora derecho al motivo de esta carta, que deseo se entienda como réplica al artículo aparecido en el n.º 0 (págs. 15 y 16) relativo al tan traído y llevado Pacto de la Moncloa.

Aunque el articulista no se refiere concretamente a nadie, es cierto que menciona repetidas veces a «los trabajadores», y es ésa, precisamente, la calidad que me permite replicar a D. J. P. Es decir, como trabajador asalariado que soy — cosa que creo no puede afirmar el firmante del citado artículo —, me permito **críticarlo** y exponer las inexactitudes que contiene.

Mis críticas son las siguientes:

A) El escrito en cuestión parece hecho para su comprensión por parte de una élite más o menos intelectualizada, en lo que a su construcción respecta. Si no, véanse las sucesivas citas a Kant, Cela, Vives, Sartre, etc., con las que parece querer «comer el coco» a los sufridos trabajadores, vía dialéctica-perogrullada-lenguaje progre-tópico-fascistoide.

B) Cuando se escribe para los trabajadores está de más introducir la técnica del «flash-back», o, lo que es lo mismo, interponer innecesariamente sucesivos planos de ideas. Con ello sólo se obtiene en la imprenta — si no se domina bien, como le pasa al articulista — lo que Valerio Lazarov hace en TVE; es decir, ponernos la cabeza loca y distraer nuestra atención con motivos secundarios, a fin de que olvidemos el motivo principal.

C) No es realmente cierto que exista «falta de colaboración y coordinación de las Centrales Sindicales ante este Pacto...», como pretende el articulista. Y digo realmente porque, si bien es cierto que existe discrepancia, e incluso oposición al Pacto, a nivel de siglas, también es cierto que las Centrales Sindicales mayoritarias — salvado el primer escarceo dialéctico de la U.G.T. — aceptan el Pacto. Y lo aceptan no porque sea bueno, malo o regular, sino **porque era lo mejor que podía lograrse dentro de la actual correlación de fuerzas en el país.**

D) Es totalmente falso que «todas las Centrales Sindicales» se reunieran el pasado 27 de noviembre en el Casal Municipal de Cultura «para manifestar la oposición a dicho Pacto (el de la Moncloa) político». Lo que hubo ese día en el Casal — y entérese bien, porque como informador tiene esa obligación — fue un acto convocado por una determinada Central Sindical

— con poca asistencia de público, todo hay que decirlo — para protestar contra el Pacto de la Moncloa. Y respecto a lo que usted manifiesta, creo que un poco resentido, de que el Casal está más politizado que culturizado, tengo que decirle que si bien es cierto que se puede llegar a la política a través de la cultura, no es menos cierto que se puede perfectamente acceder a la cultura por medio de la política.

E) Es demagógico y totalmente contrario a la imagen y a los intereses de los trabajadores querer meter en el saco del anti-Pacto las huelgas de Alisa, Aeropuerto, etc. Huelgas que, en último extremo, sólo obedecen a la voluntad permanentemente expuesta por los trabajadores de no renunciar a su capacidad de lucha. Capacidad que, por otra parte, se ha adquirido a base de sacrificios, despidos, cárceles e incluso la muerte.

Mientras esto sucedía, me pregunto yo, ¿qué hacía el firmante del escrito de marras?

F) Dice el articulista que las diversas Centrales Sindicales «se enfrentan en un diálogo conflictual».

Cuando un aprendiz de político se rasga las vestiduras porque en TVE Marcelino Camacho y Nicolás Redondo discuten, es seguro que no pasará de aprendiz.

Quien intente ver demonios cuando dos personas discrepan dialécticamente en política, es porque concibe la política como una ciencia angelical, y la política nos pertenece a los hombres, no a los ángeles.

Buena prueba de que del diálogo discrepante puede salir el consenso, es el reciente acuerdo de CC.OO. y U.G.T. — extenso después a otras Centrales Sindicales — de retomar la unidad de acción de cara a las elecciones sindicales.

Porque, señores, no olvidemos que tanto Camacho como Redondo son trabajadores — y de los buenos —. Por ello no olvidan que su enemigo de clase es el capital, y contra él luchan conjuntamente.

G) Otra muestra de la falta de perspectiva política del articulista es su afirmación de que nos sobrevendrán toda clase de males si se continúa «dispersando la atención en lo político... sin entrar en lo económico».

Contra esta afirmación, sólo dos precisiones: Por un lado afirmar que nuestra crisis es una crisis heredada y producida precisamente por nuestras anteriores estructuras políticas, por tanto es en esa vertiente en donde **principalmente** hay que atajar el mal; y por el otro, no es cierto que no se entre en lo económico, ya que el mismo Pacto de la Moncloa tiene dos vertientes, una política y otra económica, siendo paradójicamente la económica la que más comenta en su artículo D. J. P., por lo que él mismo se contradice.

H) Respecto a las soluciones que el articulista propone para que las empresas del Baix Llobregat puedan salir de la crisis, algunas están contenidas en el Pacto de la Moncloa, y otras no.

Por ejemplo: lo que no pueden firmar los partidos obreros es la amnistía fiscal, ya que esto sería el borrón y cuenta nueva de una serie de depredaciones y estafas a las arcas nacionales. Arcas que son de todos, y no coto privado de unos pocos.

Por otro lado, parece angelical que

EN REGIMEN DE PUERTA ABIERTA

La publicación del periódico DELTA mueve a ciertas reflexiones que precisa tener en cuenta para un buen entendimiento de los fines que se persiguen con un medio de comunicación social tan trascendente.

Pensemos que la difusión de DELTA debe de alcanzar un amplio ámbito, exento de exclusivismos que de darse, harían del mismo un órgano publicitario pleno de valores negativos. Para evitar que tal peligro pueda desembocar en triste realidad urge poner en juego todo el calor y entusiasmo que animen el espíritu de colaboración escrita. Esto, es inexcusable, sin paliativos ni reservas de clase alguna.

En vista de ello, la «intimatio» queda, desde este momento, hecha. Nadie debe sentirse marginado.

La puerta queda abierta para acoger a cuantos conciudadanos sientan bullir en su cerebro el inestimable interés de que DELTA sea un periódico de cuerpo entero.

Mas la llamada a la colaboración obliga a poner las cosas en su sitio. No puede procederse sin conocimiento exacto de los postulados en que descansa la prensa. La verdad, en primer lugar. La lógica es la ciencia de la verdad. El colaborador tiene que actuar con arreglo a los dictados de la lógica. No zaherir a nadie con comportamientos en el que quede en entredicho la honradez, la moral y el buen renombre de la personalidad aludida. Si llegara a darse tal evento, las consecuencias no dejarían de ser notoriamente graves. El colaborador tiene que respaldar su actuación en los dictados de la ética; no incurrir en desafueros contrarios a la «buena» prensa. Ser justo, sin dar señales de ridícula autosuficiencia; reconocer a los demás sus talentos y virtudes. El colaborador, como persona dotada del derecho inalienable de libertad debe hacer uso perfecto de la misma, sin deslizarse por la pendiente del abuso. Respetar la libertad de sus conciudadanos.

La prensa tiene que ser veraz, puesta la mirada en la justicia y gozar de honesta libertad. En definitiva, la prensa está al servicio del bien común.

Queda abierta la puerta. Todos a colaborar. Sin distinciones entre nativos y los que no lo son, provenientes de otros pueblos y ciudades del país. Un sentimiento común debe impulsar a todos a obrar en forma de que DELTA sea lo que todos deseamos; un periódico digno de nuestra población.

En el acto solemne de la presentación de DELTA en el local de «Amigos de El Prat» hizo el que esto escribe la siguiente declaración:

«Tengo plena confianza de que con la colaboración oral, escrita y aportación económica de todos llegaremos a contar en nuestra población con un periódico digno de ella; el periódico «DELTA del Llobregat».

Declaración que, ahora, ratifico en todo su contenido.

RAMON ROIGE CALZADA

COSME PRAT. EL POLLASTRE ESPAVILAT

EL LECTOR OPINA

el firmante del artículo proponga una «mayor productividad de empresarios y trabajadores» cuando es cierto que la mayor productividad de trabajadores es conseguible sólo con aumentar los ritmos de trabajo, mientras que ¿quién asegura la mayor productividad de los empresarios? Frase que, por otro lado, me parece una solemne chorrada.

I) Otra de las flagrantes inexactitudes del articulista es afirmar que CC.OO. está de acuerdo con el despido del 5 % de la plantilla, caso de superarse por demanda de los trabajadores los topes salariales del Pacto de la Moncloa, cuando precisamente sea éste el único punto del Pacto con el que CC.OO. no está de acuerdo e, incluso, dispuesta a luchar por su no aplicación, por considerarlo lesivo para lo único que poseen los trabajadores: su poder de trabajo.

Por otro lado, ya he dejado bien claro en el apartado C) de esta carta que U.G.T. se opuso, en principio, de forma dialéctica al Pacto, situación ya superada con su posterior adhesión al mismo, al menos de hecho.

J) Analizar todo lo que el articulista llama «Resumen» sería entrar en una espiral demencial que no conduciría a nada.

Por eso me centraré sólo en el párrafo donde dice «Que lo obreros desean seguir reivindicando aumentos, sin poner la fuerza de su trabajo. Pluscuamperfecto» (el subrayado es mío).

Señor mío, si los obreros no hubiésemos estado constantemente reivindicando aumentos salariales y sociales, es seguro que los trabajadores todavía estaríamos en la época de las cavernas, ya que los patronos aún serían más opulentos, debido a que su tasa de acumulación de plusvalía no hubiera tenido ningún tipo de freno.

Argumentar lo que usted argumenta —es lógico, ya que usted no es obrero— es entrar de lleno dentro de la óptica capitalista. Pero se da la circunstancia de que los obreros no sólo no estamos de acuerdo con esta óptica, sino que la combatimos.

Y ahora entramos de lleno en la gran contradicción de su artículo. EN LA GRAN MENTIRA.

Señor D. J. P., me quiere explicar, desde la óptica que le dé la gana

—capitalista, socialdemócrata, marxista, o la que sea— cómo se acumula plusvalía, cómo se acumula, en definitiva, capital sin que los obreros pongamos la fuerza de nuestro trabajo.

Le digo que me lo explique porque, caso de que pueda hacerlo, usted será un genio: habrá descubierto el «perpetuum mobile», la piedra filosofal de la economía, en resumen, usted habrá formulado, de una vez por todas, la cuadratura del círculo.

Y el país, nuestro sufrido país, está falto de genios.

(Entre paréntesis, no sé a qué viene aquí el pluscuamperfecto.)

* * *

Por todo lo expuesto, señor D. J. P., y para hacer honor a lo que «Delta» dice en su editorial del n.º 0 («Por encima de los intereses de partido, los intereses de la comunidad; por encima de los personalismos, la opción pública...») le pido —recogiendo, quizás, el sentir de muchos obreros pratenses— que no escriba más artículos como el que ahora replico.

De lo contrario, y parodiando su misma cita —que no es cita— tendremos «una náusea profunda y maloliente». La náusea que produce la mentira.

Atentamente,

Gonzalo Pérez Foulquie

au, au... cap al SARAU

UNA CALLE PARA GARROVILLAS

Para la mayoría de los pratenses de origen, la palabra garrovillano (-a) no les dice nada. Pues bien, esta palabra es el gentilicio de Garrovillas, un gran y pintoresco pueblo situado en la provincia de Cáceres. Después de este breve preámbulo paso a exponer el motivo de esta carta que no es otro que el siguiente: **Pedir al Consistorio local que se dé el nombre de Garrovillas a una calle de El Prat.** ¿Que por qué? Pues porque en esta localidad vivimos y trabajamos más de 2.000 garrovillanos que hemos tenido que dejar nuestra patria chica por razones obvias y que sería un tópico enumerar ahora. Todos hemos contribuido al engrandecimiento de El Prat (aunque éste haya sido de una forma anárquica, pero de esto no tenemos ninguna culpa los garrovillanos, ya que no hemos participado en la vida local).

Una vez manifestada esta petición, por mi parte y que comparten conmigo muchos de mis paisanos, he de decir que si alguien intentara ver

en esto algún ánimo de lerrouxismo, nada más lejos de la verdad, porque mi deseo es integrarnos sin renunciar por ello a nuestro origen de garrovillanos y extremeños. Yo mismo seré el primero en pedir al Consistorio de mi pueblo que haga lo mismo si es que este Consistorio accede a esta petición. Creo sería una manera solidaria de unir a ambos pueblos, y la colonia garrovillana en El Prat se sentiría agradecida.

Teófilo Domínguez Declara

Nota de la Redacción. — **Advertimos a nuestros lectores de la necesaria brevedad en las cartas que nos remitan; recomendamos una extensión máxima de un folio mecanografiado a dos espacios, con identificación y domicilio del autor. Rogamos evitar alusiones personales que puedan considerarse ofensivas, con el fin de que el diálogo pueda llevarse por los cauces constructivos que en todo momento animan el quehacer de este periódico.**

FERRETERIA PRAT

ESPECIALISTA EN:

CERRADURAS ANTI-ROBO DE IMPORTACION
PEGAMENTOS TODAS CLASES
HERRAJES ALTA CALIDAD
HERRAMIENTAS
MATERIAL ELECTRICO

Distribuidor de Cointra Camping Gas

Luis de Requesens, 11-13

Teléfono 379 05 47

30 DIES A EL PRAT

Com és normal aquest final d'any ha estat marcat per l'ambient nadalenc. El carrer Ferran Puig ha engalanat el seu sostre, i hom s'hi ha pogut passejar en les hores en què no hi havia tràfic. A la plaça de l'Ajuntament hi han posat l'avet com cada any, però aquesta vegada ha estat contestat per aquells que creuen que això de tallar arbres en pla decoratiu és un atemptat a la Natura. S'ha fet la clàssica cavalcada dels reis d'Orient i la coral infantil de «Lo Llobregat de les Flors» va fer una simpàtica actuació al Casal sobre la base de cançons nadalenques. Potser la nota diferent va ésser el ressopó que, organitzat per un grup de nois i noies de la Parròquia, es va fer a la cripta de Sant Pere i Sant Pau, després de la Missa del Gall. Varen assistir-hi unes dues-centes persones.

Aquests dies la plaça amb tota evidència semblava més gran...

ACCIDENT AMB FINAL EXEMPLAR

El dia 21 de desembre va ésser atropellada una nena de nou anys que havia atravesat el semàfor de Bunyola-Ronda del Sud, amb el llum vermell posat segons que sembla. El xòfer mateix va portar la nena a la Residència amb el propi camió, va tornar a buscar els pares i a denunciar ell mateix el fet a la caserna de la Guàrdia Civil. La nena va morir, no obstant, sense que aquesta història que té el seu d'exemplar, pogués tenir un bon final.

LA «PLAÇA» SEMBLA MÉS GRAN

L'enderrocament de la que en l'última etapa havia estat la seu d'un banc a la Plaça de l'Ajuntament, ha donat una visió inèdita de la Plaça, visió que durarà poc temps perquè és obvi que en el solar s'hi construirà aviat. L'enderrocament ha portat al descobriment d'una biga de fusta de 12 metres de llum, que ha sorprès els propis professionals de la construcció.

Ja que hi som posats, cal recordar la història del solar da-

mnt el que ara sembla que s'hi farà un edifici d'oficines comercials, el qual, en la memòria d'algun pratenc, va ésser fins a final del segle passat la «Sala d'en Bou», que també va ésser enderrocada per a fer-hi el «Centro Artesano», que l'any 19, va passar a ser el Centre Autonomista en dividir-se en dos grups els socis del «Centro», una part dels quals va llançar-se a la iniciativa de fer l'actual Centre Artesà. La Dictadura d'en Primo de Rivera li va fer dir —per raons òbvies— «Rubricatus» i en venir la República «Casal Català»,

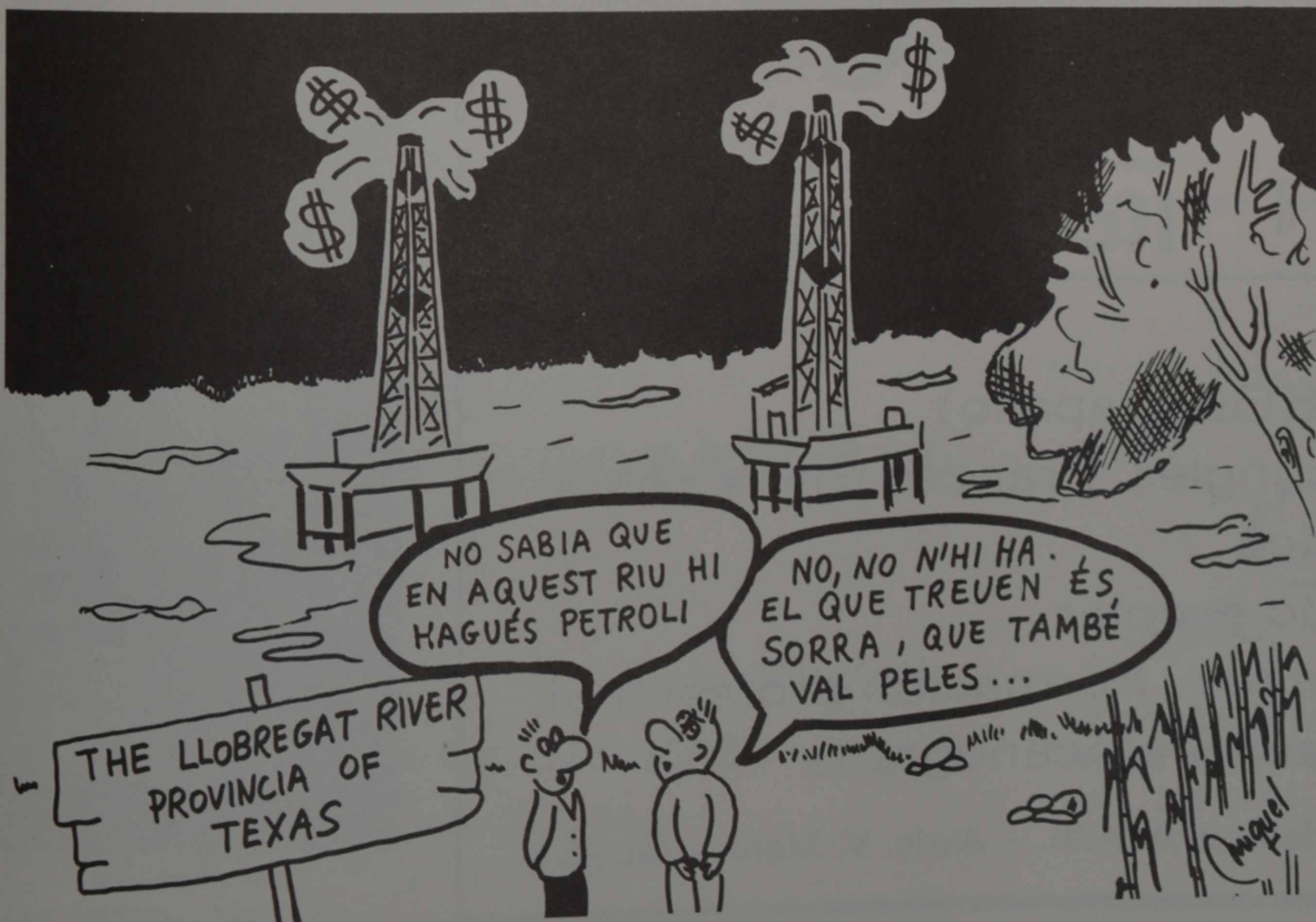
per ser el local de l'Esquerra Republicana durant la guerra civil, per després passar a ser «Asociación Católica de Padres de Familia». A la façana de la Plaça hi havia el popular cafè de «Cal Casimiro» que en els seus últims temps també va dir-se «Café Español».

CANVIS DE NOMS

Es podria dir més que oportunament allò de: «...i ara hi tornem a ser-hi», ja que precisament en les últimes setmanes s'ha reunit una comissió ajuntament-partits que fa una proposta per canviar una sèrie de noms que són propis del règim polític proppassat. Suposem que, una vegada passat pel Ple Municipal, tindrem ocasió de publicar-ne la llista. De moment diem que la Plaça —actualment— «del Caudillo» es proposa que es digui «plaça de la Vila». Dins de la —diguem-ne— «evolució política» s'havia dit «de la Constitució» i «Francesc Macià».

L'ACTIVITAT POLÍTICA

En l'àmbit de l'activitat política local, cal destacar darrerament, el cicle de conferències organitzat per la Delegació Local de Convergència Democràtica de Catalunya. Al llarg de set divendres, els capdavanters de C.D.C., han estat presents al Casal Municipal de Cultura. Entre els conferenciants, els diputats En Jordi Pujol, Secretari General de C.D.C; en Miquel Roca

i Junyell, portaveu de la minoria catalana en el Congrés de Diputats, i en Àngel Parera, diputat. Hi ha que consignar també la participació dels dirigents de C.D.C., en Josep M.ª Collell, Jaume Casajoana, Jaume Nuolart, Dr. Joan Colomines i en Carles Gasòliva. Els temes tractats van ésser de «rabiosa actualitat», entre ells destacarem la problemàtica econòmica, l'ensenyament, la sanitat, la 3.ª edat i les properes eleccions municipals.

L'Esquerra Republicana va inaugurar local social al carrer Major amb la presència entre d'altres personalitats, del seu Secretari General i Diputat Heribert Barrera.

El Partit Socialista Reagrupament va presentar a Cornellà el seu manifest «Una política de Recuperació per al Baix Llobregat», actuant com a ponent en Pere Baltà i el Secretari General i Diputat Josep Verde i Aldea.

En el Congrés del PSC-C varen sortir membres del consell general del partit els senyors Mateu Serra i Blai Corredor, ambdós militants locals.

Per cert que agrairíem a tots els partits que ens enviessin aquelles notícies que en el sentit expressat puguin ésser interessants. Ho diem a fi de no fer discriminacions involuntàries.

26 ANIVERSARI DE LA UEC

La Unió Excursionista de Catalunya ha complert 26 anys d'existència a El Prat i ho ha cele-

Al carrer Ferran Puig s'hi ha pogut passejar...

brat amb una sèrie d'actes que varen clausurar-se amb la darrera lliçó del II Curset d'Iniciació Excursionista, a càrrec del doctor Jaume Codina, i un sopar de germanor a un cèntric local.

CLOENDA DE L'ÀMBIT D'INSTITUCIONS DEL C.C.C.

Recordem que el Congrés de Cultura Catalana va escollir El Prat per a una de les seves sessions plenàries en l'àmbit d'ordenació del territori. Aquesta vegada va escollir Cornellà per la cloenda de l'àmbit d'institucions, en la que hi parlaren els diputats Ramos (PSUC) i Roca (CDC), Rafael Ribó, Monés, Josep M.ª Vilà, Manuel Jaume Codina, que va tractar d'«El Baix Llobregat, comarca o suburbi?».

BALLET

Seguint en l'ordre cultural cal destacar el festival de Ballet que varen oferir a El Prat, com ja vàrem anunciar Olga Socias i Lluís Ruffo, formant companyia. Cal dir que al teatre del Centre Artesà hi havia una bona entrada, tot tenint en compte que l'acte se celebrava al matí. En diverses ocasions el públic va compensar amb els seus aplaudiments les excel·lents actuacions, en les que van participar-hi noies de l'Escola de Ballet Olga Socias —apart d'ella mateixa—, que varen fer un gran paper entre els professionals que formen la companyia.

NOU DIRECTOR DE LA CORAL

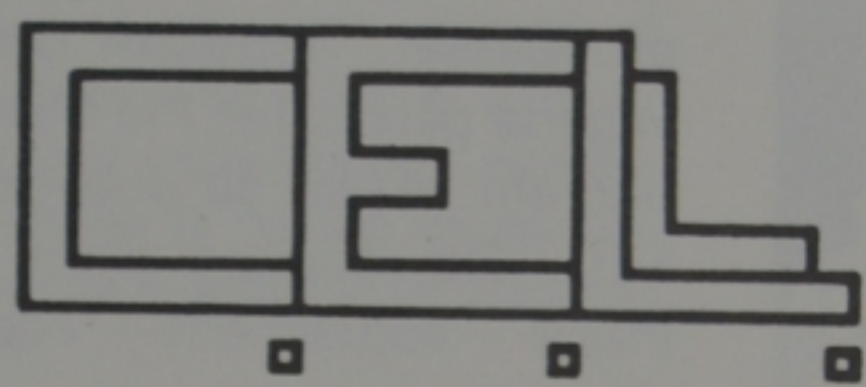
A la Societat «Lo Llobregat de

les Flors» s'ha produït un canvi en la direcció de la coral: el senyor Josep Oliva és el nou director en substitució d'en Joan Farrés que ja portava bastants anys davant de la mateixa.

CANVIS A L'AJUNTAMENT

També a l'Ajuntament s'han produït canvis. L'Alcalde-accidental senyor Ferrer Bruguera, quan ha tingut la potestat de nomenar nova Comissió Municipal Permanent, l'ha feta a la seva manera nomenant el senyor Vilà, Primer Tinent d'Alcalde i Delegat d'Obres; el senyor Grustan, segon i Governació; el senyor Codina, tercer i Hisenda; el senyor Ferret, quart i Serveis; i el senyor Casanovas, quint i Cultura i Esports.

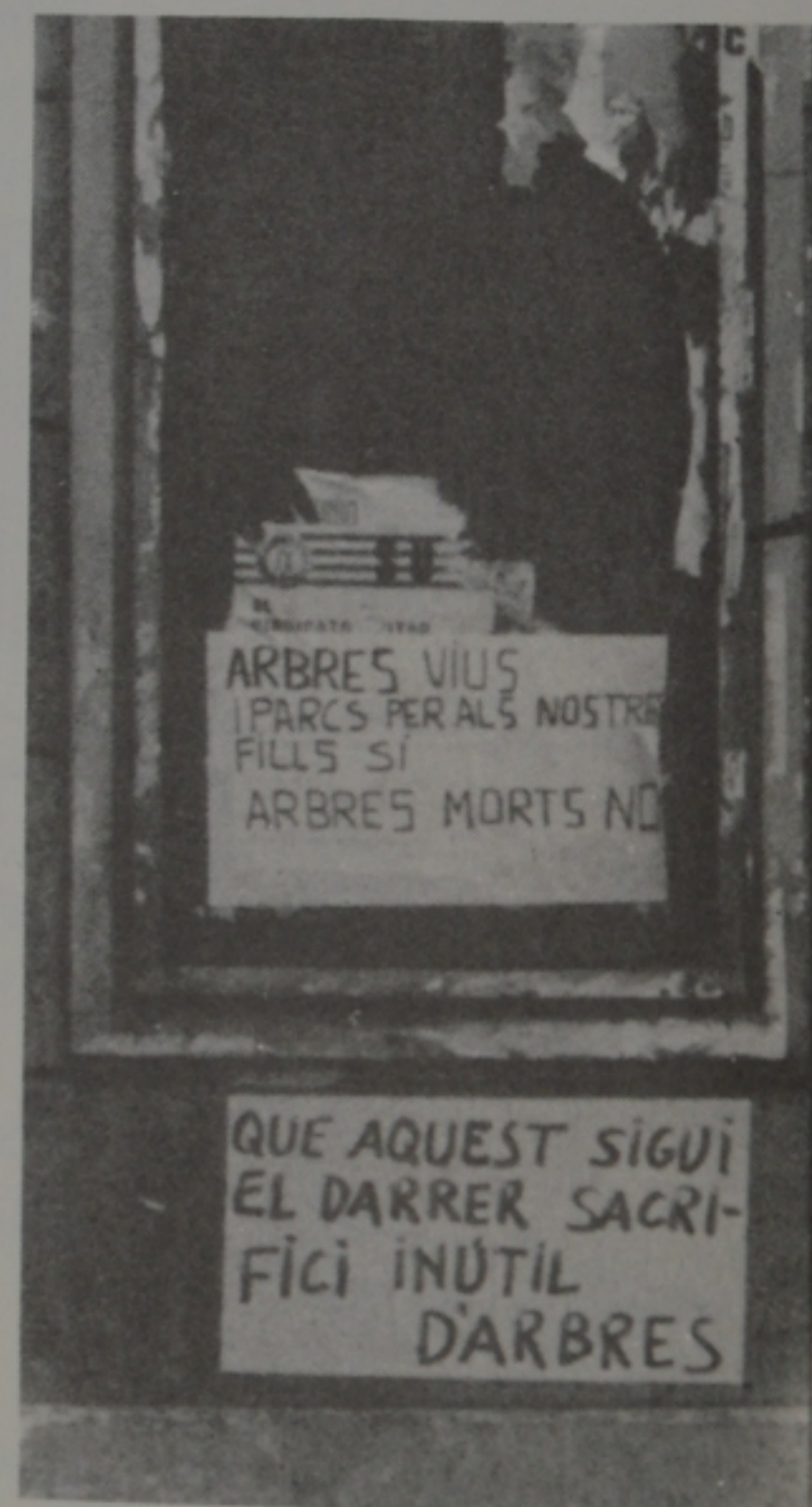
Els canvis principals eren sens dubte l'entrada del senyor Ferret a una tinència d'Alcaldia i la sortida del senyor Baltà, que com

centro de estudios llobregat

- Banca
- BUP y EGB (repaso)
- Idiomas: Inglés, Francés (profes. nativos)
- Informática
- Graduado escolar
- Secretariado. Formación profesional
- Taquigrafía y Mecanografía

INFORMACION: Teléfono 379 54 91 - Avda. V. Montserrat, 46 A

L'arbre nadalenc ha estat contestat

30 DIES A EL PRAT

se sap era el segon Tinent Alcalde i Delegat d'Obres. Cal dir que el senyor Codina, qui no havia estat canviat, va presentar la seva dimissió del càrrec quan va conèixer la nova Comissió Permanent.

La cosa pot portar la seva complicació, especialment si tenim en compte que els dos regidors que surten de la Permanent han estat els principals impulsors del Pla Quinquenal d'Actuació Urbanística que ha comptat finalment amb l'aprovació del Ple Municipal i el recolzament de les Juntes de Contribuents. Cal dir que el canvi ha causat certa sorpresa per la proximitat de les eleccions municipals.

ELS COMERCIANTS ES MOUEN

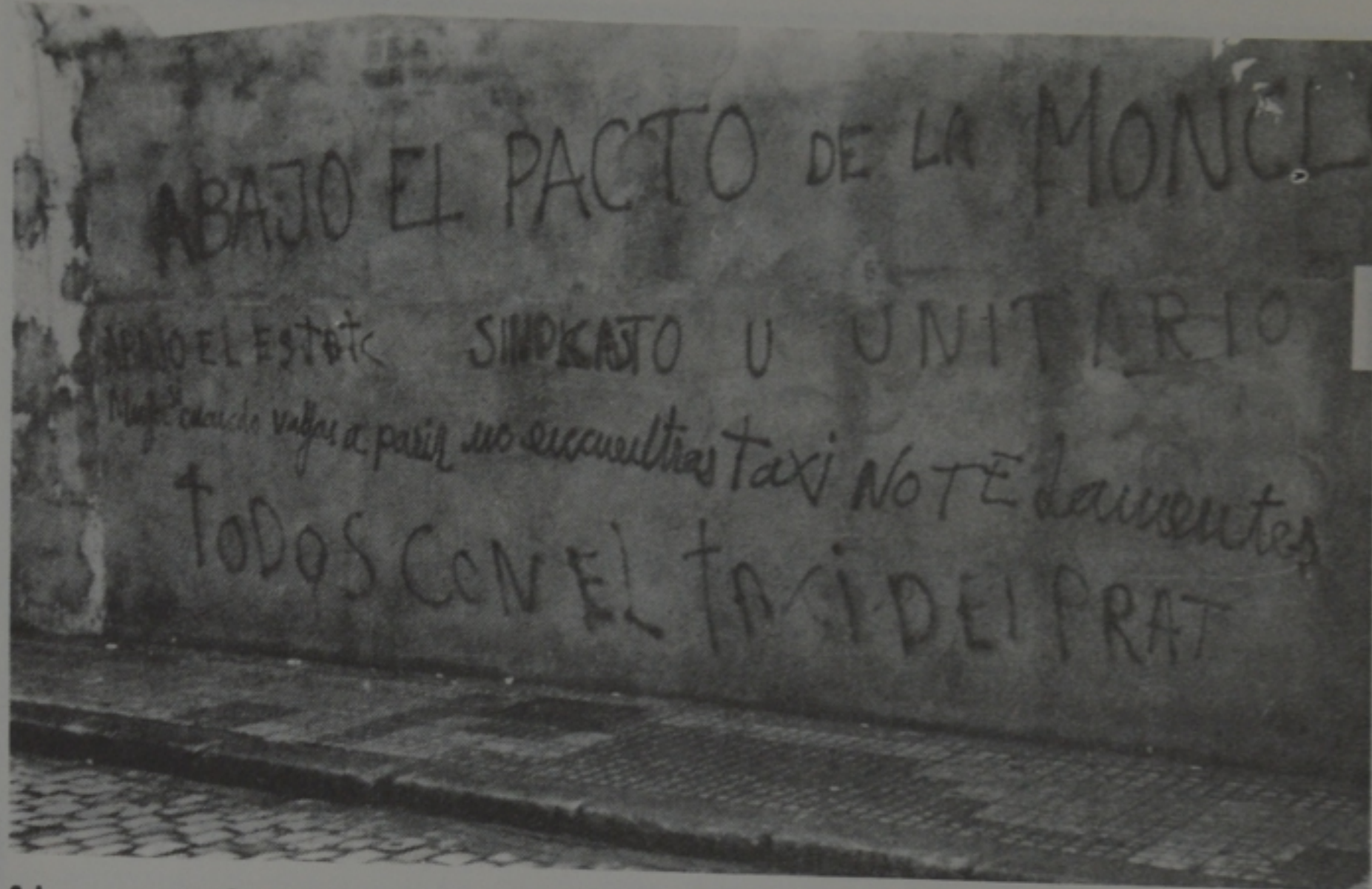
Ha estat creada una Associació de Comerciants i Petits Industrials d'El Prat, la junta de la qual ha quedat formada de la següent manera: President: Valentí Font; vicepresidents: Pere Campoy i Jordi Torrens; secretari provisional: Antoni Hidalgo; tresorer: Antoni Figueres; vocals: Jaume

Monés, Josep M.ª Vilà, Manuel Vilanova, Ramon Casanovas, M.ª Antònia Pla-Giribert; Joan Vallverdú, Sr. Sánchez i Teófilo Hidalgo.

Els fins d'aquesta associació són, segons declaren, unificar esforços per defensar els interessos comuns, coordinar les relacions amb l'Administració. Últimament hi ha una certa preocupació quant a la necessitat de proveir d'una vigilància més eficaç el poble, ja que els més afectats són precisament els comerços locals.

UNA LLARGA SÈRIE DE FETS DELICTIUS

La preocupació per una sèrie de fets que han succeït al nostre poble en matèria d'ordre públic va portar dies passats a la convocatòria d'una reunió per part de l'Ajuntament a la que varen assistir la quasi totalitat de les forces polítiques locals. Es tractava de buscar solucions i tothom va dir la seva, intentant aportar idees que poguessin servir a l'hora d'assegurar al veïnat que els actes delictius i les gam-

Alguns taxistes han posat a una paret d'El Prat: «Mujer, si cuando vas a parir no encuentras taxi no te lamentes...».

berrades ja tan freqüents s'acabaran.

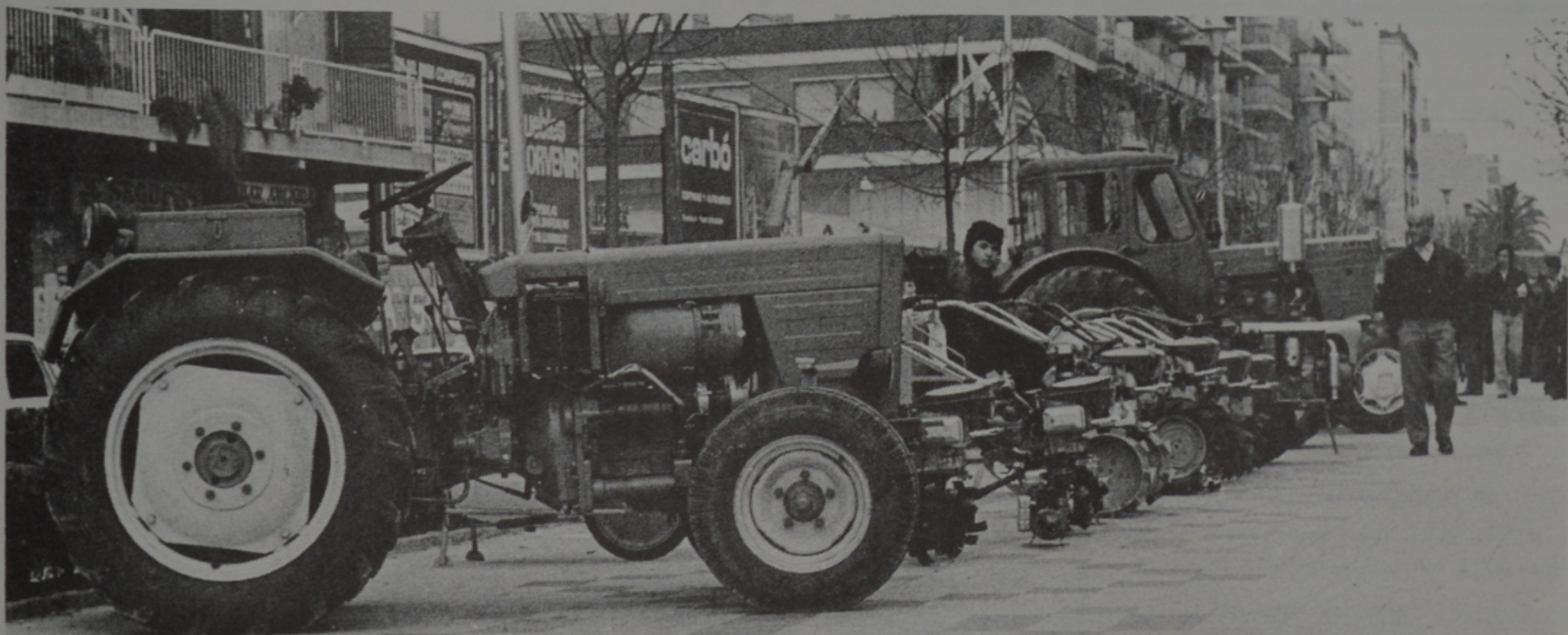
Podríem ressenyar una sèrie llarga de fets delictius; citarem només els més recents: ahir (quan escrivim això) varen atracar una fàrmacia del carrer Borràs emportant-se'n la recaptació; no fa gaires dies un bar del carrer Ignasi Iglésies (el «Bonanza») va ser obert a altes hores de la nit i els assaltants es varen emportar la caixa registradora amb la seva recaptació, la televisió en color i diverses botelles de licor; els alumnes de l'INEM són víctimes de robatoris a la sortida de clas-

se; els actes de pilleria en els comerços ja preocupen la mateixa Associació de comerciants, especialment en allò que respecta a «bandes» juvenils. Altra cosa són els actes que atempten contra la moral pública dels que sempre són víctimes les nostres dones i la gent menuda, i que últimament ja han sortit dels indrets més apartats del poble per arribar a succeir al costat mateix de la Plaça de l'Ajuntament, per dir un lloc.

Ja és massa temps el que vénen succeint aquests fets; la seguretat del veïnat es troba cada cop més malmesa. Pensem que aquestes coses han d'ésser empreses amb energia des del poder. Potser cal algú que ens doni idees, si és que no les tenim, però el ciutadà té dret que es vetlli per la seva seguretat i reclamar mesures concretes, sobretot quan ja fa massa temps que dura.

ACCIDENT

Entre els soldats de Marina que ocupaven l'autocar que xocà amb un camió vora Ponferrada les vigílies de Nadal, hi figurava el nostre conveí Joan Molas i Boi. Sortosament va sortir-ne il·lès, tot i que el nombre de víctimes va ser de 28.

El passeig central de l'Avinguda Montserrat va ésser ocupat per una exposició de vehicles amb ocasió de la Fira dels Galls.

ASESORIA
JURIDICO-LABORAL
PRAT

JURIDICA - LABORAL - ADMINISTRATIVA
ADMINISTRACION DE FINCAS
SEGUROS - VEHICULOS

C.A.D.E.S.A.

Agents d'Assegurances

Centre, 25, 1.er, 1.ª - 1.er, 3.^a
Avgda. Verge de Montserrat, 33, 1.er, 1.^a
Tels. 379 57 04 - 379 56 62 - 379 81 22
EL PRAT DE LLOBREGAT (Barcelona)

BAR - RESTAURANTE

SAN SADURNI DE NOYA

Salón para Bodas, Banquetes, Bautizos
Comuniones, Reuniones deportivas, etc.

Especialidad en tapas calientes

Jaime Casanovas, 188

Teléfono 379 09 90

REPARACION GENERAL DE FRENOS
RECTIFICACION TAMBORES Y DISCOS DE FRENOS
TURISMO Y GRAN TONELAJE
REMACHADO Y ENCOLADO DE MORDAZAS DE FRENOS E INDUSTRIALES
REPARACION Y MONTAJE DE SERVO FRENO DE TODAS MARCAS

Frenos Llobregat

Gaiter del Llobregat, 97-103
Teléfono 379 32 36

PRAT DE LLOBREGAT
(Barcelona)

TEXSA

**Transportes y Suministros
para la Construcción**

IBERFEB

URALITA

DINTEL-Station

ASADUR

CEMENTO
M
MONTSERRAT S.A.

PEDRO CAMPOY PARDO

Avda. del Canal, 128
Teléfono 379 14 64

PRAT DE LLOBREGAT
(Barcelona)

MUEBLES
DE ESTILO

MODERNOS
JUVENILES

AUXILIARES
TAPICERIA, ETC.

MUEBLES MONTSERRAT

Avda. Virgen Montserrat, 55 (chaflán Enrique Morera)
Teléfono 379 50 97

PRAT DE LLOBREGAT

CONCURSO DE TEATRALES

Los días 10 y 17 del pasado mes de diciembre dio comienzo el Concurso de Elencos Teatrales Aficionados, «IV Premio El Prat de Llobregat». Las obras representadas fueron, respectivamente, «La doble historia del Dr. Valmy», de Antonio Buero Vallejo, por el grupo «Turó de la Peira» de Barcelona y «La canción de la filla del marxant», de Josep M.ª de Sagarra, por el grupo «Joventut Artística de Cal·lella».

Como nota característica de este concurso, así como de anteriores ediciones del mismo, cabe destacar la poca asistencia de pú-

blico. Por ello, desde esta tribuna del periódico «Delta», quiero exhortar a toda la gente que siente algo por el arte escénico, a asistir a las representaciones del presente concurso y proporcionar a los grupos participantes el calor humano, siempre necesario, para seguir adelante por los caminos del arte de Talía.

Después de tres semanas de descanso, reemprendemos el mencionado concurso el día 14 de enero con la obra «Calígula», de Albert Camus, por el grupo «Centro Parroquial de San Pedro de Tarrasa». Le seguirán: «Les delícies de la llar», de Hennekin, por

TOMAVISTAS
PROYECTORES
CAMARAS
PELICULAS CORTAS
LARGOMETRAJES
ALQUILER Y VENTA

Foto-Cine J. Portillo

TODO PARA EL AFICIONADO

Jaime Casanovas, 18
Teléf. 379 03 65

Prat de Llobregat

ELENCOS

el grupo «Casal d'Esplai de Piera»; «El vendaval», de José Castillo Escalona, por el grupo «Centro Parroquial de Canet de Mar»; y finalmente «Los peces rojos», de Jean Anouilh, por el grupo «Las carátulas», de Barcelona.

Nos felicitamos por la aparición de este periódico (del cual estaba tan necesitado nuestro pueblo), desde donde aprovecharemos para dar la debida publicidad a esta actividad cultural que es el teatro. En el próximo número de «Delta» daremos a conocer los grupos premiados del presente concurso, así como la fecha de estreno de la obra «La guerra y el hombre», de Alberto Miralles, que está ensayando actualmente el conocido grupo pratense L'Estaca.

¡Esperamos vuestra asistencia a todas las próximas representaciones!

A. Jové

BAR
RESTAURANT

el
SARAU

SEGUR DE CALAFELL
Calle Rhin, s/n.

UNA GENERACION PERDIDA

Es notorio y sería un tópico recordarlo, las causas que han motivado la emigración hacia las zonas industriales del Estado Español o allende de nuestras fronteras.

Durante los famosos 40 años, hemos sido millones de españoles afectados por esta diáspora. De todos los afectados por las respectivas edades, niños, adultos y ancianos creo que los más afectados serán los adultos. En cambio los niños serán los más beneficiados, o los menos perjudicados según se mire. Los ancianos o la tercera edad como se les denomina ahora, tampoco serán muy beneficiados. Me explicaré: los ancianos se irán al otro mundo añorando el terruño, sin haberse integrado para nada ni haber aprendido media docena de palabras en catalán, por ejemplo, ya que estamos en Catalunya (supongo que lo mismo pasará en Valencia o en el país Vasco). Muchos de estos ancianos si no se van a pasar los últimos días de su vida a sus queridos pueblos de origen, es porque tienen aquí a sus hijos y otros porque ni siquiera tienen una vivienda allá o porque con lo que se les paga no les sería suficiente y otros porque no se pueden valer por sí mismos o porque el otro cónyuge ha desaparecido.

Con los niños hay poco problema, el que no ha nacido aquí ha venido muy pequeño y se adapta perfectamente, aunque depende un poco del entorno social.

Es la generación adulta la que tiene una serie de frustraciones a veces difícil de superar. Algunos no han vuelto nunca a sus pueblos natales porque ya no les queda allí ningún pariente cercano, y otros cuando han vuelto al cabo de varios años se han sentido forasteros en sus propios pueblos, porque ya no queda allí nadie de su generación ya que ésta también está dispersa por toda la geografía. Entonces a muchos de estos emigrantes no les quedan ganas de volver, porque aunque materialmente han estado viviendo aquí, espiritualmente han vivido allá; pero cuando han ido se han encontrado con que esa nostalgia que sentían no corresponde a la realidad actual sino que corresponde a aquellos gratos recuerdos de juventud aunque el aspecto físico de lo que fue escenario de sus recuerdos esté intacto.

Muchos inmigrantes se sienten un poco trasplantados, ya no se sienten plenamente de allá, porque han echado aquí algunas raíces, pero tampoco se sienten plenamente catalanes. Otros se sienten de ambos sitios a la vez. A veces cuando se habla mal de sus pueblos se sienten ofendidos o, viceversa, cuando allá se hace una crítica de Catalunya también se sienten ofendidos. Pero pese a todo, incluso aunque l'Estatut considere catalanes a todo el que vive y trabaja en Catalunya, moralmente no se sienten catalanes. Algunos inmigrantes tienen deseos de integrarse, pero existe una especie de barrera invisible que lo impide. Otras veces es el entorno social en que algunos se mueven. ¿Cómo puede integrarse en la práctica un inmigrante cuyos amigos, amistades, vecinos, compañeros de trabajo, familia, etc., son todos inmigrantes y a veces se les pasan semanas sin oír una palabra en catalán? (digo lo del catalán porque el idioma es quizás el paso más importante). Como es obvio, en los barrios periféricos de las urbes industriales es mínimo el ambiente catalán. ¿Qué deben hacer éstos para integrarse? Yo aún no he encontrado la fórmula idónea, y es un tema que me preocupa bastante, porque no me agrada sentirme apátrida dentro del mismo Estado.

TEOFILO DOMINGUEZ

TRIBUNA

SEAT-CHRYSLER-CITROEN - RENAULT
VEHICULOS INDUSTRIALES Y COMERCIALES
ACCESORIOS Y RADIOS

COMPRA-VENTA DE COCHES DE TODAS LAS MARCAS - SEGUROS GENERALES

automóviles CENTRO

Luis Recasens, 48-67

Teléfono 379 03 44

Fútbol:

BALANCE DE UN AÑO

La
A. D. Prat
otro año
en
Regional

Lo importante
del año:
la inauguración
del nuevo
campo de la
zona Sagnier.

El año que se acaba de despedir no ha sido nada propicio para el fútbol local en su aspecto competitivo. La anterior temporada cerró sus puertas en junio con un balance negativo y que a grandes rasgos exponemos.

La A. D. Prat se queda otro año en 1.ª Regional y tan sólo tres puntos no le permiten alcanzar la categoría Preferente en la que nunca ha logrado consolidarse; realmente se dejó escapar una ocasión de oro por ser temporada de reestructuración de categorías y que beneficiaba hasta el sexto clasificado. Se perdieron muchos puntos en campo propio y ni el recurso del relevo en la dirección técnica del equipo a media competición cambió las cosas.

Peor rodó el balón en San Cosme y el titular perdía con el descenso automático una 2.ª Regional que con tanto mérito había alcanzado. En juveniles tampoco Terlenka lograba los éxitos a los que nos tenía acostumbrados últimamente y también sufrió relevo en la parte técnica aunque parece ser por motivos extradeportivos.

Sin embargo, junio tuvo su parte positiva al conseguirse por fin el ansiado campo de fútbol en la Zona Deportiva Sagnier, después de mucho tiempo de haber anunciado la Federación Catalana de Fútbol importantes ayudas económicas al Municipio. El acto inaugural lo preside Samaranch, el tesorero de la Federación, Capdevila, junto con el alcalde Mesa, enfrentándose como partido cumbre de la jornada el primer equipo de la A. D. Prat a un modestísimo conjunto de 3.ª Regional y a pesar de la goleada conseguida por los pratenses creo que todos nos preguntamos si el acto no merecía un mejor adversario.

Y después todo ha sido preparar de nuevo otra temporada con intención de enmendar los fallos anteriores; nuevos hombres y nuevos conjuntos salen a la palestra y como dato estadístico son hasta veintiuno los equipos que de forma continua ocupan los tres campos de fútbol. Entre ellos queremos resaltar como nota simpática un grupo que ya había colgado las botas y han vuelto a la cancha, son los Veteranos de Terlenka, aquellos que no hace mucho les vimos batallar hasta en 2.ª Regional.

Las perspectivas han sido buenas pero el rodar del balón no tanto y los problemas han vuelto de nuevo y los árbitros, entrenadores, jugadores o directivos están de nuevo en boca de la afición. Un ejemplo lo tenemos en la A. D. Prat que ha prescindido de su entrenador; buenas razones han existido y que en otra ocasión expondremos, sólo adelantamos de momento que se hace cargo del equipo el ex-jugador local Manuel Fornés y suenan para completar el cuadro técnico el nombre del también pratense Miguel Corral.

En fin, a todos deseamos los mejores éxitos que sin duda lo serán de El Prat y las páginas de DELTA, ni hay que decirlo, quedan a su disposición.